DACIA Magazin

Nr. 2, februarie-martie 2003

Director Fondator: Dr. Napoleon Săvescu *Publicație lunară editată de DACIA REVIVAL INTERNATIONAL SOCIETY*

Pentru lichidarea unui popor se începe prin a-i altera, a-i șterge memoria: îi distrugi cărțile, cultura, religia, istoria și apoi altcineva îi va scrie alte cărți, îi va da altă religie, altă cultură, îi va inventa o altă istorie (de origine latină ori slavică, după momentul politic). Între timp, poporul începe să uite ceea ce este sau ceea ce a fost, iar cei din jur vor uita și mai repede; limba nu va mai fi decât un simplu element de folclor care, mai devreme sau mai târziu, va muri de moarte naturală. Noile forme "istorice" vor aduce elemente și simboluri noi de adorație care le vor îndepărta pe cele vechi. Din vechiul start spiritual vor rămâne, undeva la un etaj inferior al cunoașterii, numai câteva cuvinte, expresii, tradiții, impresii, fragmente, nume de localități, munți și ape, fără un înțeles aparent.
Formele vechi care cândva, au ocupat valența transcedentalului vor fi deplasate de formele noi care vor dicta componența și funcțiile "noului popor", așa cum s-a întâmplat cu noi!

Dr. Napoleon Săvescu

Aurul dacilor între mit și realitate, între îmbogățire și blestem

Pag. 23

ADAMCLISI monumentul triumfal al regelui Burebista

Pag. 12-13

SUMAR

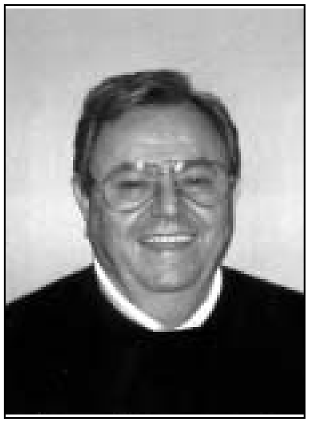

DACII DE PE ARCUL LUI CONSTANTIN

Pag. 17

NOI NU SUNTEM URMAȘII ROMEI

Pag. 3

Arc de cerc strălucitor în istoria timpului

Spiritualitatea neamului carpato-danubian, drept de mândrie al nostru, al viitoarelor generații

Dr. în Științe Economice **George Constantin PĂUNESCU**
Sponsor al congreselor internaționale de dacologie

Secole de-a rândul s-a încercat și s-a reușit să se acrediteze ideea că poporul nostru, locuitorii acestor meleaguri ar fi o povară a națiunilor vechi sau noi, prezente pe continentul european. Nu cred că există un act mai nedrept decât acela de a denatura, pe toate căile, de a distruge, de a anula originile și eforturile de veacuri ale propășirii unui neam. Am viețuit, am luptat și ne-am păstrat integritatea și conștiința națională pe aceste meleaguri de zeci de mii de ani, și nu numai de două milenii, așa cum s-a încercat să se prezinte deformat istoria neamului, a acestor plaiuri de istorie și tradiție. Există descoperiri istorice și arheologice care arată o realitate pe care noi o strigăm de mii de ani: pe teritoriul țării noastre s-a dezvoltat cea mai veche civilizație a bătrânului continent, iar neamul carpato-danubian este întâi stătătorul acestor meleaguri și întemeietor (în acele timpuri străvechi) al unei culturi, al unei spiritualități și al unei tehnologii impresionante.

Sunt convins că dumneavoastră, toți cei care, din dorință, din pasiune și din conștiință, încercați cu atâta dăruire să restabiliți realitatea istorică a acestor meleaguri, a locuitorilor acestora, veți reuși. Iar reușita aceasta va fi un semnal luminos care va deveni, prin intermediul dumneavoastră, un arc de cerc strălucitor în istoria timpului; un excepțional mesaj trimis de la mândrii și nobilii noștri strămoși către generațiile noi de astăzi. Viitoarele generații vor afla că nu sunt urmașe ale unui neam oarecare și spiritualitatea nu poate fi oprită de nimeni, indiferent de sacrificiile pe care trebuie să le facem. Toți fiii acestei țări trebuie să fie conștienți și mândri de faptul că civilizația și cultura timpurilor străvechi ale neamului carpato-danubian au contribuit din plin la dezvoltarea de noi culturi și civilizații în evoluția societății umane.

Copiii noștri și toți urmașii ființei noastre trebuie să poarte mai departe, în suflete, realitatea istorică a acestui trecut glorios. Avem dreptul să fim mândri că suntem descendenții locuitorilor acestor meleaguri de milenii. Să arătăm cine au fost predecesorii noștri și să fim demni că suntem urmașii lor!

EXAGERATA COLONIZARE A DACIEI

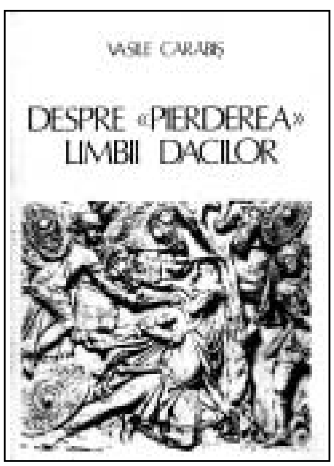
- O DENATURARE ISTORICĂ -

prof.Vasile Cărăbiș

Toți istoricii, pentru susținerea formării poporului și limbii române, au pus accent deosebit pe coloniștii romani. Informatorii sunt Cassius Dio sprijinit de izvoare contemporane evenimentelor și Eutropius care afirmă, exagerând, că Traian, după cucerirea Daciei, a adus o mulțime de oameni din toată lumea romană (ex. toto orbe Romano).

Oricât de multă omenire ar fi adus, admițând exagerarea lui Eutropius, și așa, față de populația autohtonă, acești coloniști au construit o infimă minoritate. Dacă aceste grupuri de coloniști ar fi venit lent și încontinuu, alta, probabil, ar fi fost situația , dar colonizarea Daciei cu elemente din afară s-a făcut într-un timp scurt, oficial și organizat, a doua formă de colonizare a fost distribuirea de pământ unor grupuri de cetățeni romani sau chiar grupuri de peregrini din diferite localități ale provinciei, fără întemeierea de colonii sau orașe noi ("Istoria României", vol.l, 1960 și D.Tudor, problema colonistului în Dacia romană, în „Studii și articole de istorie", ll, 1957). Întâlnim coloniști veniți din diferite provincii îndepărtate ale imperiului. Unii sunt din Asia Mică și anume Tavianii din orașul Tavia, provincia Galatia. Alții sunt din Bitinia, alții din Caria, alții din Paflagonia, unii tocmai din Coelisiria, aducând cu dânșii și zeii respectivi. Au venit coloniști și din Siria și Africa, susține C.C. Giurescu în "Istoria Românilor", vol.l, 1942, p. 124. "Curați Romani!" ca să folosim expresia lui Caragiale. Și pe aceștia i-am luat drept „Strămoșii" noștri. Tristă și crudă ironie!

Oare aceste grupuri de „cetățeni" romani, care nu se știe în ce măsură cunoșteau limba oficială romană, răzlețite pe întinsul Daciei, erau capabile să „romanizeze" un popor numeros și viguros, cu o puternică cultură materială și spirituală, încât să-și piardă limba? E de la sine înțeles că aceste grupuri, de la început, au fost sortite unei grabnice asimilări în marea masă a Dacilor. S-a petrecut procesul de dacizare,

și nu de romanizare. Coloniștii romani, de origini diferite, pe alocuri, poate că au întemeiat orașe, au construit edificii publice, vile, au făcut lucrări edilitare, drumuri etc., dar toate acestea n-au contribuit cu nimic la înlocuirea sau transformarea limbii dace. S-a mers până acolo, încât coloniștii romani au înlocuit și cuvintele legate de păstorit, albinărit, viticultură, pomicultură etc. Dacă e vorba de coloniști agricoli, aceștia au fost colonizați acolo unde erau terenuri arabile, nu la munte. Așadar, schimbarea terminologiei pastorale geto-dace în terminologia romană nu s-a putut înfăptui. Păstoritul în Carpați s-a păstrat de mii de ani, neîntrerupt până azi, unde nici Romanii și nici alte neamuri n-au pătruns. Păstorii de pe culmile Carpaților nu aveau nici un contact cu orașul sau tabăra romană. Păstoritul din munți, deosebit de bine organizat, condus de „legea munților" care a generat un impresionant de bogat și variat folclor, în frunte cu geniala "Miorița", numărul nedeilor și târgurilor păstorești cu obiceiurile lor ne dovedesc mulțimea locuitorilor, neîntreruptă la munte, în timpul Dacilor. Aceasta o recunoaște și istoricul roman Annaeus Florus, care afirmă că *Daci inhaerent montibus* adică: "Dacii se țin lipiți de munți." Chemarea ,,bâr oița" a păstorilor e milenară, cu ,,origini preistorice", scrie Nicolae Iorga în "Istoria Românilor", 1938, vol. L, p.34.

Al. Graur în articolul *Un organism viu,* publicat în „România literară" în martie 1975, scrie: „O limbă a murit atunci când, printr-un cataclism, dispar toți cei care vorbeau și, de asemenea, atunci când, printr-un motiv sau altul, este înlocuită cu una străină (oficială, dar nu cea particulară sau familială). La Daci n-a fost nici un fel de cataclism sau calamitate sau epidemie, sau altă catastrofă ieșită din comun, care să fi dus la dispariția lor. Iar pentru folosirea limbii oficiale latine nu erau forțați. O vorbeau funcționarii, armata - în ce măsură, nu se poate ști – și aceasta numai la orașe și în castrele romane. Imensa majoritate a păturii rurale, departe de influența orașului, își vorbea nestingherită limba autohtonă.

POLEMICI

Să ne rupem de trecut

(opinia „științificilor" de la Facultatea de istorie București)

de prof.dr.AUGUSTIN DEAC

Mare vâlvă au provocat printre unele cadre didactice de la Facultatea de Istorie București comunicările susținute la congresele internaționale de dacologie ținute în capitala României.

Într-un interviu publicat în "Evenimentul Zilei", numărul 2787 din 2001, profesorul universitar Lucian Boia, consideră pe nedrept, ideile susținute la aceste congrese ca fiind „fantasmagorie, construcții fanteziste, interpretări forțate care nu se bazează pe nimic științific și că aceste idei servesc intereselor antioccidentale". Ziaristul Ovidiu Nahoi, părtaș la discuție, incriminează pe românul Napoleon Săvescu ca fiind „autorul unei cărți în care susține că Dacii reprezintă prima și cea mai avansată civilizație europeană și chiar mondială, că prima scriere cu cinci mii de ani mai veche decât cea sumeriană vine tot din Dacia". Și aceasta fără să aducă măcar o sursă documentară care ar contrazice afirmațiile doctorului în istorie Napoleon Săvescu. Nici subsemnatul profesor Augustin Deac nu scapă de observații critice fiind considerat "stâlp al politizării istoriei în vremea regimului comunist" adaugă Lucian Boia pentru că "prin anii 70-80 a început să se ocupe nu de greve și ilegaliști, ci de originile poporului român. Acest domn Deac a intrat în legătură cu Josif Constantin Drăgan care susținea teza conform căreia dacii reprezentau cea mai mare civilizație a antichității. De altfel, tot domnul Deac a avut atunci ideea schimbării numelui țării din România în Dacia".

Da, este adevărat că politizăm istoria poporului român .

În sensul arătat mai sus, adică în cercetarea și cunoașterea trecutului nostru îndepărtat, multimilenar prin evidențierea istoriei viteazului și fabulosului popor al antichității, care a fost poporul geto-dac ai cărui descendenți și continuatori direcți suntem noi, românii în marele, întinsul spațiu carpato-dunăreano-panono-balcanic și pontic, înțelegându-se aici și întinsele teritorii de la Nordul Mării Negre. În acest sens, numai în revista "Magazin Istoric" am scris, sub numele directorului de atunci al Institutului, un serial cuprinzând peste 30 de studii, intitulate "Pe urmele strămoșilor".

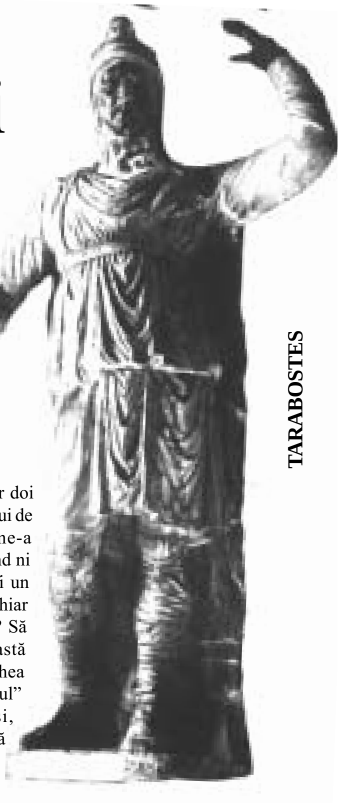
Recomandarea profesorului universitar Lucian Boia: "Să ne rupem de trecut și să ne canalizăm forțele spre modernizare" nu este singulară. Mai sunt și alți politologi, adunați în așa zisele "grupuri elitiste", care în numele democrației, a libertății de exprimare, defăimează istoria noastră națională, considerând ca "falsuri", ori "mituri", momente importante din această istorie zbuciumată a poporului român. Sunt atinse blasfemitor realități de necontestat, precum autohtonitatea și vechimea poporului român în marele spațiu strămoșesc (începând cu Elveția, Austria, Panonia, Peninsula Balcanică, Marea Neagră și întinsele teritorii de la nordul Munților Carpați și la nordul Mării Negre, până dincolo de fluviul Nipru), înfăptuirea statului dac centralizat și independent sub regele Burebista și continuarea lui peste secole, afirmarea conștiinței naționale la daco-romani din cele mai vechi timpuri, capacitatea de a se împotrivi tendințelor cotropitoare ale marilor imperii și regate vecine, valențe democrate, progresiste, tolerante, manifestate plenar de a lungul multimilenarei noastre istorii.

(continuare în pag. 22)

Istoria neştiută a românilor

Noi nu suntem urmaşii Romei

de dr. Napoleon Săvescu

TARABOSTES

Înainte de toate, vreau să fiu onest, declarându-vă că o chezăşie a tuturor ipotezelor pe care le voi desfăşura în faţa dumneavoastră... nu există. Oricând o nouă descoperire, o nouă interpretare poate infirma una sau alta dintre ele. Eu nu pot să afirm decât că în tot ceea ce urmează nu am introdus nici o ipoteză de care personal să nu fiu convins. Vă spun aceasta din convingerea că cititorul nu trebuie înşelat, nu trebuie lăsat să creadă că ştiu mai mult decât ştiu în realitate. Cititorul nespecialist are dreptul să cunoască limitele actuale, reale ale cunoştinţelor noastre despre trecutul ţării în care ne-am născut şi căreia îi vom aparţine întotdeauna, indiferent pe ce meleaguri ne-a călăuzit destinul. Astfel, puteţi să vă simţiţi invitaţi în a vă folosi de "prezumţia de nevinovăţie" referitor la acest articol conducând la o "estompare a necredinţei" alături de părerea dumneavoastră personală.

Daţi copiilor istorie adevărată

Cu ani de zile în urmă, pe vremea când eram elev în cursul elementar, în cartea noastră de Limbă Română ne era spus şi de "puţina" influenţă latină în vocabularul român, alături de cea "copleşitoare" slavă. A fost poate pentru prima oară când am simţit că... nu eram de acord cu ceea ce era "scris în carte". Fusesem obligat, împreună cu toţi ceilalţi elevi, încă din clasa a patra elementară să "studiez" limba rusă, iar din clasa a cincea, limba franceză şi astfel am descoperit multe cuvinte româno-franceze şi nici unul româno-rus! Ghinionul "gânditorilor" de atunci era legat şi de cântecele italiene care pătrundeau peste tot în România şi ale căror cuvinte sunau atât de apropiat de ale noastre, încât teoria "slavonă" a originii noastre apărea ridicolă chiar şi pentru un copil din cursul elementar.

Cu trecerea anilor, procesul de rusificare a românilor a mai scăzut în intensitate, iar eu ajunsesem în ultimii ani de liceu. De data aceasta, lucrurile se întorseseră cu 180 de grade şi acum învăţam despre ocuparea Daciei de către romani şi cum ne trăgeam "noi" din "ei", ba dintr-unii, ba dintr-alţii, ba chiar direct din cei "doi bărbaţi": Decebal şi aşa-zisul nostru străbun Traian. Nu ştiu care este părea Dvs., dar eu, personal, nu am încredere în aceşti "lingvişti" şi "istorici" gata să transforme istoria noastră în funcţie de interesele lor personale ori scopurile politice urmărite de "stăpânii" lor. Astăzi, în Moldova de peste Prut, Bucovina şi Ţinutul Herţei populaţiei daco-române, încă majoritară (chiar şi după deportările masive spre Siberia, făcute de ruşi după cel de al doilea război mondial) i se spune, în permanenţă, că vorbeşte o limbă diferită, "moldovenească", de origine slavă, teorie pe care mulţi ... o şi cred.

Dar să nu-i uităm pe prietenii noştri grecii, care le spun fraţilor noştri aromânii că ei de fapt sunt greci, că Macedonia a fost, este şi va fi Grecia iar Alexandru Macedon a fost... un grec! Părerea lor nu este criticată, deschis, de nici un politician sau istoric român. Surpriza am avut-o în luna mai 2002, când am fost invitat la cel de al 37-lea Congres de studii medievale de la Kalamazoo, Michigan, S.U.A., unde am prezentat "A new Approach to the Origin of the Romanian People"; am avut plăcerea să cunosc opinia prof. John V.Fine, Jr. asupra dacilor…"strămoşii rumânilor şi vlahilor de azi".

În perioada în care am fost student la medicină, am fost invitat să-mi petrec câteva săptămâni din vacanţa de vară la Târgu-Mureş, la invitaţia unui coleg şi prieten ungur, în casa căruia am găsit o carte scrisă în limba română, singura de altfel: *Dacia preistorică* a lui N. Densuşianu, probabil cel mai documentat scriitor al istoriei daco-românilor, ocazie cu care mi-am schimbat cu 180 de grade noţiunile de "istorie a românilor" acumulate în şcoală.

Unde sunt cuvintele?

Revenind la istoria şi limba română şi la contradicţiile acestora cu logica... voi face uz de versurile unei poezii scrise de V. Băjenaru şi care mi-a parvenit prin curtoazia unei persoane din New York:

"Ce limbă vorbeau dacii, azi nimenea nu ştie!.../ Căci pe atunci săracii n-aveau creion, hârtie,/ Iar vorbele nescrise, precum se ştie... zboară,/ Argumentând ne zise, cândva, o profesoară./ Lingviştii socotiră, mai cu luare aminte,/ Şi în final găsiră vreo 7-8 cuvinte/ Ce par a face parte, chiar din limbajul trac!/ Dar, deşi-i scris în carte, cu asta nu mă-mpac./ Păi stai şi ia aminte, de cumva e posibil,/ *Cu câteva cuvinte, să fii inteligibil?..."*

Întrebarea pe care ne-o punem astăzi este: ce limbă vorbeau geto-dacii (pelasgii = tracii)? Iar răspunsurile nu pot fi decât două, dintre care avem de ales unul: vorbeau o limbă diferită de ce a cuceritorilor şi, în consecinţă, au fost nevoiţi să-şi însuşească latina după ocuparea a 14% din teritoriul Daciei de către legiunile împăratului Traian în 106 A.D., ori limba populaţiei autohtone a Daciei era asemănătoare cu latina, astfel încât nu a fost necesară învăţarea altei limbi.

Revenind la poezia lui Băjenaru, oare să fie adevărat că tot ce ne-a rămas de la străbunicii noştri geto-daci să fie numai 7-8 cuvinte?... Anii trec, lumea se schimbă, iar astăzi avem aşa-zisa "Arheologie Ligvistică" şi descoperim că lingvistica, istoria, nu au fost până acum nimic altceva decât defilee de erori (vezi şi Shakespeare cu a sa *Comedia Erorilor).* De 200 de ani, de când un oarecare W. Jones (1786) a intuit şi afirmat provenienţa sanscritei, elinei şi latinei dintr-o "limbă mamă", numeroase minţi "strălucite" au încercat să reconstruiască această limbă "matcă", generând două teorii care susţin două origini: limba indo-europeană, pe de o parte, şi limba ariană, pe de altă parte, localizată undeva în Europa Preistorică.

Vatra lumii

Cercetătoarea americană Marija Gimbutas, profesoară la Universitatea din Los Angeles, California, spune: "România este vatra a ceea ce am numit "vechea Europă", o entitate culturală cuprinsă între 6500-3500 î.Hr., axată pe o societate matriarhală, teocratică, paşnică, iubitoare şi creatoare de artă, care a precedat societăţile Indo-Europenizate patriarhale, de luptători, din epocile Bronzului şi Fierului. A devenit, de asemenea, evident că această străveche civilizaţie europeană precede cu câteva milenii pe cea Sumeriană, făcând imposibilă ipoteza conform căreia civilizaţia războinică şi violentă a sumerienilor ar fi fost cea mai timpurie de pe glob."

Spaţiul Carpato-Dunărean este una din puţinele zone ale Europei care nu a fost afectată direct nici de calota glaciară, nici de cea alpină, rămânând, în cea mai mare parte, zona cu condiţii de vieţuire atât pentru om cât şi pentru animalele şi plantele ce-i asigurau traiul, deşi pe înălţimi s-au format gheţari în câteva masive muntoase: Rodna, Călimani, Bucegi, Făgăraş, Cindrel, Parâng, Retezat. Astfel, cercetări fără reproş de la Universitatea din Cambridge au stabilit că singurul "spaţiu" care corespunde condiţiilor din vechea literatură Vedică este cel Carpatic şi sub titulatura "Ancient Indian", plasează faza primară a culturii Vedice la noi. După învăţaţii englezi (şi nu români), cetatea Carpatică face parte din "habitatul primitiv al arienilor".

De la teoria dezvoltată de englezi, să ne întoarcem la poezia lui V. Băjenaru: "Istorici de-asemeni la Roma au găsit/ Legenda acelor gemeni ce Roma a uimit:/ Pe Romulus şi Remus lupoaica i-a crescut;/ Din ei, spune legenda, românii s-au născut!..."

Povestea idilică a celor doi gemeni găsiţi pe apa Tibrului de o "lupoaică", sigur că ne-a impresionat, în special când ni se spune că şi "noi" am fi un fel de urmaşi ai lor. Dar chiar să fim mândri de aceasta? Să încercăm să vedem această istorioară cu alţi ochi: Rhea Silvia, fiica lui "Numitorul" Rege de Alba Longa şi, totodată, o vestală virgină din templul lui Marte (Zeul Războiului) a rămas gravidă "din senin" cu zeul Marte şi a născut doi gemeni pe care unchiul ei Amulius (care pare a nu fi crezut minunea cu zeul) i-a renegat dând ordin servitorilor să-i arunce pe bastarzi în Tibru. Coşul cu copii este găsit de o lupoaică, termen folosit pe atunci pentru femeile de moravuri uşoare. Aşa că apare mult mai plauzibil că o astfel de persoană i-a salvat pe gemeni, iar ciobanul Faustulus i-a crescut. Fanteziile cu Zeul Marte nu le-a crezut nici unchiul nefericitei, de ce ar trebui să le credem noi? Credeţi că noi românii ar trebui să ne căutăm o astfel de ... origine trivială?...

"Pe daci îi ocupară acei viteji romani/ Şi i-a-nvăţat latina în cam 100 ani!/ Că dacii învăţară latina aşa uşor,/ Vezi, asta nu mă miră şi zisam: 'Bravo lor!'/ Dar că-şi uitară limba, vocabular întreg/ Vezi domnule, eu asta nu pot s-o înţeleg!/ Că un popor îşi pierde treptat din obiceiuri,/ Că îşi mai schimbă portul, ar fi niscai temeiuri.../ Dar că îşi uită limba, exemplu nu-i sub soare,/ *Decât acele cazuri, când un popor... dispare!"*

Legiunile armate romane au ocupat numai 1/7 din teritoriul Daciei (14%) şi pentru o perioadă istorică foarte scurtă, de exact 165 de ani (106 A.D. - 271 A.D.). La ei acasă, în Peninsula Italică avem şi astăzi dialecte ca cel toscan, lombard, calabrian ori sardinian care-i fac şi azi pe italieni să nu se înţeleagă între ei. Mai mult, sutele de alte dialecte din Italia (se estimează că ar exista circa 1500) dovedesc că Peninsula Italică nu a fost "romanizată" acasă la ea. Astfel, cum se explică "romanizarea" noastră de către cuceritori Daciei? Cum să ni-i închipuim pe ţăranii daci, locuind prin văi şi munţi, dealuri şi păduri, repezindu-se să înveţe latina?... Şi nu numai ei, cei din teritoriul ocupat de romani, dar şi dacii liberi, din teritoriul de 86% al Daciei neocupată de romani. Cum vă închipuiţi că ţăranii daci care nu aveau nici texte, dicţionare, profesori, caiete sau creioane, au putut învăţa atât de bine latineşte încât au realizat cea mai unitară limbă latină cunoscută, pe care latinii înşişi nu au fost în stare s-o realizeze nici măcar la ei acasă, în Peninsula Italică (până azi, când au la dispoziţie un regiment de cărţi de gramatică şi materiale audio-video)?

Istorie politizată

Nu am dreptate să mă revolt împotriva profesorilor care se mulţumesc să se rezume la ceea ce au învăţat sau n-au învăţat în tinereţea lor, împotriva celor care, din interese geo-politice, încearcă să bage în capul generaţiilor acestui secol că avem o altă limbă şi o altă origine decât cea evidentă şi reală? De ce să acceptăm transmiterea neştiinţei prin ştiinţă?

O situaţie similară cu cea din "Italia-Mamă", în privinţa numărului de dialecte populare, se întâlneşte şi în alte ţări ale Europei: Franţa, Spania, Marea Britanie şi Germania, în care locuitorii comunică între ei prin intermediul limbii literare învăţate în şcoală, cea vorbită acasă făcându-i de neînţeles pentru conaţionalii lor situaţi în alte colţuri ale ţării. Numai în România situaţia este fundamental diferită, toată populaţia ţării este capabilă să comunice prin limba însuşită de mic copil în familie. Totodată, limba deprinsă acasă nu este diferită de cea învăţată la şcoală...

(continuare în pag. 11)

Stindardul dacic

Cum a devenit stindardul cu cap de lup şi trup de şarpe simbolul dacilor

de Dan Olteanu

Drumul pe care-l parcurge un semn pentru a deveni simbol este foarte lung şi sinuos. Pentru a înţelege uriaşa distanţă dintre unul şi celălalt, este suficient să ne gândim că şi dacii au avut sute sau chiar mii de semne şi că doar câteva zeci au devenit simboluri.
Ne punem firesc întrebarea: ce i-a determinat pe daci ca, din mulţimea de reprezentări pe care le-au avut la un moment dat, să aleagă ca fiind cel mai reprezentativ stindardul cu cap de lup şi trup de şarpe? Ce resorturi ascunse au stat la baza acestei identificări colective cu un semn care a devenit reprezentativ pentru toţi?

Ca regulă generală, studiind procesele simbolistice, putem spune că un simbol apare doar atunci când sunt create condiţiile sociale, religioase, politice şi militare pentru ca o mare mulţime de oameni să se identifice cu anumit semn. În acel moment semnul devine idee, adică simbol.

În cazul dacilor, pentru epoca în care aceştia trăiau la nivelul triburilor sau a uniunilor de triburi, nu avem date foarte solide pentru a explica procesul de cristalizare simbolică.

Prima mare mutaţie de ordin general în societatea dacică este legată de opera de unificare pe care au întreprins-o Burebista şi Deceneus. Doar în acea epocă, sub o conducere unită, urmând aceleaşi scopuri, dacii s-au impus ca o mare putere în această zonă geografică. Aşa cum ştim, triburile unite ale dacilor şi alte geţilor i-au spulberat pe celţi şi au cucerit cetăţile greceşti de pe partea vestică a Mării Negre. Dacii erau acum o serioasă ameninţare militară pentru romani. Armata de circa 200 000 de oameni pe care dacii o puteau mobiliza a produs teamă şi panică în rândul tuturor vecinilor. Poate, cu sprijinul acestora, Burebista va fi asasinat printr-un complot care de atunci va deveni un loc comun în procesul eliminării elitelor autohtone de către străini.

În mod sigur, stindardul a apărut ca un simbol al tuturor dacilor în momentul în care puterea militară şi politică a confederaţiei era la apogeu. Armatele au avut nevoie de un simbol care să le reprezinte în lupta cu duşmanii.

În stindard sunt simbolizate etapele iniţierilor militare şi religioase

Orice stindard antic avea în acelaşi timp o dublă semnificaţie: una militară şi o alta religioasă. Pentru a ilustra semnificaţia militară, avem la dispoziţie o multitudine de episoade eroice

culese din mitologiile popoarelor antice care înfăţişează lupta iniţiatică dintre un erou local şi un monstru ofidian care încearcă să-l înghită. De cele mai multe ori, eroul este înghiţit până la brâu. Cu excepţia lui Ghilgameş, toţi eroii din miturile popoarelor indo-europene, reuşesc să învingă monstrul personificat sub forma unui titan şi să devină nemuritori. Aceste episoade le găsim bine ilustrate în mitologia germanică, greacă şi orfică pentru a aminti numai popoarele vecine dacilor.

Şi strămoşii noştri au avut cu siguranţă un asemenea mit. Urmele lui le găsim, de altfel, în *Balada Milea* şi în *Balada Şarpelui,* când eroul Mistricean este înghiţit de monstru până la brâu, iar apoi eroul reuşeşte să-l răpună cu sabia. Despărţirea de şarpe, la nivelul destinului individual, este identică cu distanţarea de şarpele casei, cu care copilul are acelaşi destin. Intrarea în rîndul lupilor însemna intrarea în faza maturităţii războinice. Cel care se afla în slujba unui stindard cu cap de lup şi trup de şarpe devenea un iniţiat, un războinic nemuritor pentru că, în urma ritualurilor religioase şi militare, reuşea să-şi învingă natura titanică muritoare (şarpele) şi să devină nemuritor, intrând într-o nouă etapă a iniţierilor.

Poziţia în care era purtat stindardul în cadrul luptelor aminteşte de postura solului aruncat în suliţe pentru a ajunge mesager la Zalmoxes. Din datele arheologice pe care le avem, ştim cu certitudine că acest tip de ritual încetează în secolul 3 î.Ch. În locul acestor soli, o dată cu apariţia corpului preoţesc şi a armatelor mari, cei care se vor duce cu "mesaje" la zei vor fi chiar preoţii şi războinicii. În secolele 2 î.Ch.-1d.Ch. a muri în luptă răpus de suliţele duşmanului era un act echivalent cu cel din sec. 5 î.Ch., când aruncarea se efectua prin tragere la sorţi. Datorită trecerii de la riturile de autosacrificiu individuale la cele colective, s-a ajuns ca pentru sec 2 î.Ch., o întreagă armată să poată renunţa la viaţă şi să moară în luptă pentru a dobândi adevărata nemurire.

Stindardul reunea simbolurile zeilor daci

Al doilea tip de conotaţii simbolice pe care îl prezintă stindardul dacic ţine de natura animalelor reprezentate şi este de factură religioasă. Capul stindardului este acela al unui lup, animal de la care dacii au preluat numele întregului lor neam (daos = lup).

Dacii se identificau nu numai prin nume cu lupul, dar şi prin comportament, adoptând de la acesta ţinuta agresivă, războinică. Lupul, ca simbol, nu este altul decât animalul preferat al zeului războiului Maris.

Pe de altă parte, din relatările scriitorilor din antichitate, mai ştim că dacii se închinau întâi de toate lui Maris (Marte). Alţi scriitori antici spun chiar mai mult, că Marte s-a născut în Dacia.

Cealaltă componentă a stindardului, şarpele, este în toate mitologiile indo-europene animalul care semnifică tărâmul subteran şi este un simbol al zeului care stăpâneşte regiunile subpământeşti. El asigură buna funcţionare a tuturor ciclurilor de creştere a vegetaţiei, a ciclurilor de reînnoire a anotimpurilor, etc. Sintetizând cele spuse până acum, putem susţine că în stindardul dacic sunt redate două zeităţi principale ale dacilor: zeul războiului (prin simbolul lupului) şi zeul pământului (prin simbolul şarpelui). Al treilea zeu prezent în stindard, fără a fi figurat, este zeul celest. Acesta se poate deduce din poziţia stindardului în timpul luptelor. El era purtat deasupra capetelor soldaţilor. Impresia pe care o crea era aceea de zbor. Dacă zeul pământului şi cel intermediar (între pământ şi cer) pot fi figuraţi pentru că sunt uneori vizibili, zeul cerului este aproape întotdeauna invizibil. El se pierde în înălţimile cerului. În cele mai multe cazuri el este reprezentat sub forma unei păsări.

Acum, cele trei semnificaţii surprinse în simbol sunt mult mai în măsură să prezinte natura religioasă a acestui stindard. În lupte, căpeteniile dacice aduc alături de soldaţi şi pe cei trei zei omnipotenţi, reuniţi, pentru a-i ajuta în biruinţă. Prin drapelele lor de luptă, asemănătoare sau nu cu cele dacice, armatele tuturor popoarelor din antichitate procedau într-un mod asemănător.

Numele stindardului era "Cel Mare"

Deşi nu vom şti niciodată cu precizie care era numele dacic al stindardului, totuşi, pe baza metodei etimologice, putem afla destul de multe date despre posibila sa titulatură.

Limba albaneză păstrează forma lingvistică de bolle, bullar, bolla, iar limba aromână posedă chiar forma balaur. Toate popoarele indo-europene au prefixul bal pentru a denumi starea de a fi puternic, mare, umflat. Din acest fond străvechi, comun albanezei şi aromânei, lingviştii au stabilit că, la români, cuvântul balaur provine din moştenirea dacică. De aceea este foarte probabil ca şi dacii să-şi fi numit stindardul cu acelaşi cuvânt. Ţinând cont de dimensiunile lui, de faptul că era purtat prin aer, că reunea cele trei simboluri divine şi, în plus, că urla, şuera, cu adevărat dacii îl puteau numi "Cel Mare".

Pe Columnă şi la Adamclisi stindardul "flutură" de aproape 2000 de ani

Cele două monumente care redau stindardul pentru perioada regatului dacic sunt Columna şi Monumentul Triumfal de la Adamclisi (jud. Constanţa). Pe Columnă, stindardul dacic este figurat doar pe scenele care înfăţişează luptele din primul război (101-102 d.Ch.). Lipsesc cu desăvârşire reprezentările balaurului pentru cel de-al doilea război (105-106 d.Ch). Pe scenele din primul război balaurul apare de şaptesprezece ori. De nouă ori el este redat în timpul luptelor, iar în scena victoriei de la sfârşitul războiului, mai avem încă opt balauri, capturaţi de la armatele dacice.

Prin urmare, în cel de-al doilea război dacii nu mai aveau decât un singur stindard pe care sculptorii Columnei nu-l mai reprezintă. În aproape toate scenele balaurul apare purtat de nobilii daci care luptau în toate cazurile împotriva unor trupe de cavalerie. Mai întâi, avem scena 24 ce înfăţişează bătălia de la Tapae, apoi balaurul flutură deasupra cetăţii de la Costeşti (scena 27). Mai apare în scena în care dacii atacă în sudul Dunării (scena 31), de asemenea, atunci când dacii luptă în munţii din sudul Sarmizegetusei împotriva călăreţilor mauri (scena 64), mai mulţi balauri sunt redaţi şi în luptele din munţi (scena 66) şi în scena păcii de la sfârşitul primului război (scena 77).

Din cele înfăţişate se poate deduce că stindardul era purtat numai de trupele de cavalerie, deşi pe Columnă împotriva oricăror evidenţe, dacii nu sunt redaţi călare. A doua constatare este aceea că numai nobilii (tarabostes) puteau dota şi întreţine asemenea trupe de cavalerie. Aceste trupe reprezentau corpurile de elită ale armatei dacice şi erau conduse de personaje cu rang foarte înalt la curtea regelui (poate generali).

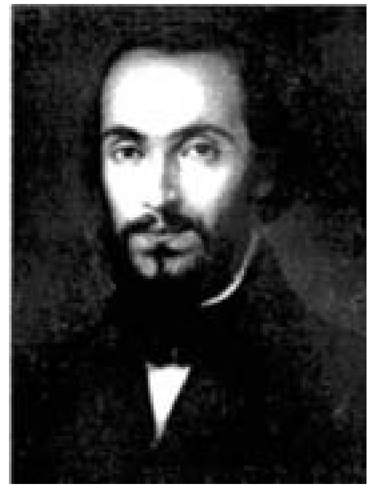
Al doilea set de reprezentări ale balaurului dacic este conţinut de Monumentul Triumfal de la Adamclisi. Pe acest monument stindardul nu mai este înfăţişat în toiul luptelor şi nici deasupra armatei, ci este un simplu motiv decorativ aşezat sub metopele pe care sunt sculptaţi prizonierii de origine dacică.

(continuare în pag. 7)

Istoria este călăuza vieţii

de Gheorghe Iscru

"Istoria este cea dintâi carte a unei naţii. Întrînsa îşi vede trecutul, prezentul şi viitorul.O naţie fără istorie, este un popor încă barbar, şi vai de acel popor care şi-a pierdut religia suvenirurilor"
Nicolae Bălcescu, la mijlocul veacului XIX.

Istoria înseamnă viaţă

Istoria este cartea fundamentală, cartea cărţilor, cartea sfântă a oricărei naţiuni. De aici, răspunderea sau meritul, deopotrivă uriaşe, ale celor chemaţi să scrie această carte. Şi, tot de aici, datoria celor care, simţindu-se fii ai unei naţiuni şi ai unui pământ în care s-au plămădit, deopotrivă şi ai lumii, sunt chemaţi a o citi şi a o reciti, cu înţelegere, neapărat cu înţelegere, în vremuri de linişte şi în vremuri de cumpănă, pentru a afla răspunsuri la întrebări chinuitoare, pentru a afla bunul cel bun în hăţişul unui prezent derutant, pentru a zări firul de lumină spre un Orizont la care Soarele, parcă, întârzie să apară.

Istoria unei naţiuni şi istoria omenirii au însemnat şi înseamnă însăşi viaţa lor, în curgerea continuă către ceea ce s-ar putea numi, simplu, mai binele unei naţiuni şi mai binele naţiunilor lumii. Iar istoria, ca ştiinţă, este chemată să desluşească şi să călăuzească oamenii pe căile şi spre ţelurile benefice ale acestei vieţi, în toată complexitatea ei. Istoria, ca ştiinţă, este cea mai încărcată de răspunderi pentru cel care, descoperindu-şi vocaţia, s-a angajat să o slujească, dar şi cea mai pasionantă dintre ştiinţe-tocmai pentru că istoria înseamnă VIAŢĂ, şi nimic nu este mai complex şi mai pasionant decât VIAŢA !

A nu-ţi cunoaşte istoria înseamnă, cum s-a spus, a nu-ţi cunoaşte părinţii şi strămoşii , ai tăi şi ai neamului tău întreg, a nu beneficia sau a nu fi demn moral să o valorifici ; înseamnă, pe un plan mai larg, a nu cunoaşte bogăţia experienţei de viaţă a lumii, cu valorile şi aspiraţiile ei, a nu putea şi a nu fi demn să le preţuieşti şi să le valorifici pentru neamul tău şi pentru tine, ca şi pentru apropierea firească dintre neamuri, pentru conlucrarea cu acestea spre binele comun.

Cel care ştie şi îşi înţelege istoria este mai bogat cu veacurile de experienţă omenească, experienţă care-l ajută să ajungă mai cu uşurinţă la ţel, să valorifice izbânzi şi să nu repete greşeli, repetarea acestora putând duce la mari drame ale omului, ale unui neam întreg, ale umanităţii.

Istoria unei naţiuni a fost şi rămâne, înainte de toate, istoria luptei sale pentru existenţă, ca entitate distinctă în rândul naţiunilor lumii, cu care, de pe această poziţie, cunoscută şi recunoscută, să colaboreze în linişte şi pace, loial şi benefic, pentru cauza comună a binelui.

Istoria naţiunilor lumii a fost şi rămâne, înainte de toate, istoria solidarităţii lor autentice împotriva himerelor malefice ale forţelor răului. N-a fost şi nici nu poate fi vorba despre un rău abstract, mitic, fantomatic, despre un „spirit al răului", ci concret, de acele forţe care au hrănit continuu, pe treptele istoriei, himera dominaţiei universale. Iar culmea neruşinării a fost şi a rămas aceea că întotdeauna aceste forţe malefice şi-au drapat dorinţa şi efortul de dominaţie planetară sub chemarea fariseică la pace mondială, spre fericirea generală…

Datele istoriei ne arată – în pofida unor aparenţe şi cu toate chinurile îndurate de naţiuniile lumii – că himera dominaţiei mondiale a murit, de fiecare dată, pe anumite trepte ale istoriei. E drept, până a murit, a făcut mult rău popoarelor.

Datele istoriei ne oferă temei credinţei că şi ultima himeră a celei mai cuprinzătoare dominaţii planetare – hrănite de forţe oculte, cu perseverenţă diabolică, în ultimele două secole – va muri. Nu încape îndoială! Dar până atunci, cum arată deja experienţa ultimului secol, ea a târât lumea în adevărate cataclisme şi o ameninţă cu un adevărat dezastru.

Împotriva lăcomiei puterilor

Este marea răspundere, este marea raţiune de a fi, azi, până nu va fi prea târziu, a celor chemaţi să slujească ştiinţa istoric, să decodifice uneltirile forţelor oculte în faţa naţiunilor lumii, pentru a preveni acest dezastru care poate deveni realitate. Destul au tăcut istoricii sau au fost siliţi să tacă până acum. Tăcere laşă, tăcere vinovată, tăcere complice!

Şi dacă această răspundere trebuie să şi-o asume fiecare istoric în faţa naţiunii sale şi în faţa lumii deopotrivă, în chip special ea trebuie asumată în faţa tineretului, pentru viitorul tineretului, acesta fiind viitorul lumii.

Iată de ce, azi şi în perspectivă, mai mult ca oricând până acum, oamenii aşteaptă să cunoască şi trebuie să cunoască istoria cea adevărată. Cunoscând-o astfel, fiecare în parte, trebuie apoi să-şi asume întreaga răspundere în faţa lui însuşi, în faţa naţiunii sale şi în faţa lumii, căci şi-o asumă în faţa vieţii şi împotriva morţii!

Istoria sacră a spaţiului carpatic

Şi pentru că istoria unei naţiuni începe cu… începutul, iată de ce noi, românii, pornim "la drum" cu TRACO-GETO-DACII, Naţiunea matcă din Spaţiul Carpato-Danubiano-Balcanic. Înainte de aceasta însă, se cuvine a aşeza un scurt capitol – care ar merita o dezvoltare specială – privitor la ceea ce am putea numi istoria mitologică sau istoria sacră a Spaţiului carpatic, numită în izvoare şi "epoca de aur". Aceasta, nu numai din datoria pe care o avem de a cunoaşte, ca şi pentru a clarifica unele chestiuni ştiinţifice şi metodologice, ci şi, pur şi simplu, pentru a pune problema "recuperării" unor mari valori şi simboluri sacre "împrumutate" de alte spaţii naţional-culturale şi rămase în acele spaţii, fără a se mai aminti, cel puţin, locul de geneză şi pentru prima manifestare cu sensul lor adecvat şi deplin.

Ne obligă la această ofensivă planetară a unor forţe malefice împotriva istoriilor naţionale şi a specificului naţional, ofensivă a cărei primă ţintă este "tăierea rădăcinilor", a începuturilor, iar prin aceasta, a dreptului istoric care dă, în principal, legitimitate moştenirii, transformarea spaţiilor naţionale într-un bun al tuturor şi al nimănui, deschise lăcomiei bolnavilor de avere, de putere, de dominaţie, într-un câmp imens fără frontiere şi fără vreo "culoare" naţională pe care crainici haosului – ce se vor ai unei "Noi Ordini Mondiale" - să trâmbiţeze "drepturile omului" , ale unui om abstract, anaţional, apatrid, călăreţ pe meridianele şi paralelele planetei.

Ne ajută, în redescoperirea străvechimii noastre, reeditarea unei opere unicat a istoriografiei româneşti – *Dacia preistorică* de Nico-lae Densuşianu.

Trăim, cu întreaga umanitate, un moment de răscruce.

Istoria, noi şi naţiunile lumii, trebuie să ne-o regândim şi să ne-o rescriem, de la început, şi apoi, pas cu pas, până către zilele pe care le trăim. Prea mulţi din afară dar şi (din păcate!) înăuntru neau torsionat-o şi ne-au falsificat-o, pentru a-şi împlini anumite interese, în primul rând de exploatare şi dominaţie. Sunt multe de spus şi toate, la vremea lor, trebuie spuse deschis.

Despre strămoşii traco-geto-daci, încă din antichitate s-au străduit unii să ne convingă că erau barbari, adică lipsiţi de civilizaţie, civilizaţie având numai o autoproclamată "lume bună" a altor spaţii, la fel de barbară şi de sălbatică precum au fost toţi aceia care au venit peste ei spre a le pretinde,cum spune poetul, "pământ şi apă". Cât despre conducătorii strămoşilor noştri, au spus-o mai apoi alţii, n-au putut fi altceva decât - acolo,şi ei! - nişte şefi de "triburi" sau de "uniuni tribale". Aceasta, în pofida a ceea ce depun mărturie oamenii care iau cunoscut, mai de aproape sau mai de departe, pe traco-geto-daci. Au mai trecut veacuri şi au venit alţii să ne convingă că acei strămoşi ai noştri au dispărut din istorie nimiciţi, intâi de aşa-zişii "indoeuropeni" (sau popoare "Kurgan", cum li s-a mai spus), apoi de legiunile romane sau, ulterior, de valurile de seminţii ale Asiei, în veacurile IV-XIII, rostogolite un mileniu peste cea mai bogată, mai fertilă, mai armonioasă, dar - nota bene! - şi mai populată zonă, pe atunci, a bătrînului continent, erau "uitate" aceste "amănunte". Cu bucurie, teza a fost preluată şi încă este preluată de către aceia care nu ţin la demnitatea şi moralitatea omului de ştiinţă, servite fiind, chiar ca "autoritate academică", unor politicieni lipsiţi de scrupule.

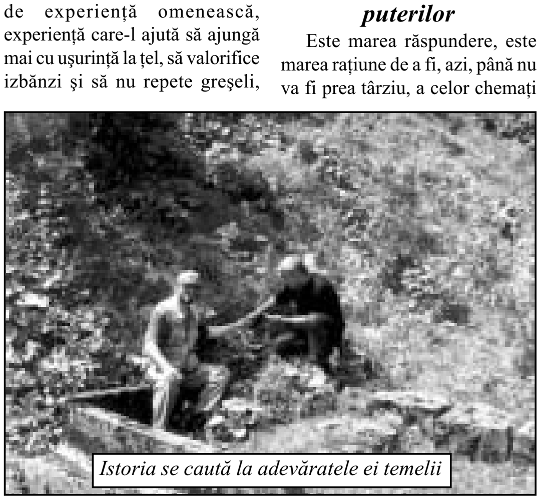
În ultimele patru decenii, prin publicarea izvoarelor scrise, prin studiul lor mai atent, dar mai ales, prin cercetările arheologice, situaţia s-a ameliorat substanţial. E drept, au fost şi situaţii destule când unii reparau pe o parte iar alţii stricau pe alta sau pe altele. Au rămas însă izvoarele ca temelie a regândirii şi a rescrierii istoriei.

Maculatură pentru distrugerea identităţii naţionale

Cu "scenariştii", şi „regizorii" lui decembrie 1989, şi peste firească speranţă şi datorită deschiderii spre libertate a forţelor naţionale, s-au năpustit asupra istoriei noastre "caii troieni" şi racolaţii forţelor oculte, malefice, pe toate canalele de mediatizare pe care şi le-au pus, cu grăbire, sub control. Şi au început să persifleze şi să minimalizeze, să "demitizeze" momente şi personalităţi cu adevărat reprezentative, să lovească puternic în altele, să marginalizeze pe cei care mai au curajul să spună lucrurilor pe nume.

"Reformând" instituţii de profil ale Statului naţional, în anii care s-au scurs, au lipsit tineretul şcolar de un bun manual de istorie şi au muşamalizat scandalul manualelor alternative. Direct sau indirect, au micşorat, în preuniversitar, numărul orelor de predare pentru istorie, acordînd, în schimb, la gimnaziu(!!!), ore pentru cursuri opţionale de istorie, la inspiraţia profesorului, ca la Universitate, au redus personalităţi şi evenimente, în pagina de manual, la cîteva rânduri, "compensate" cu 1-2 şi chiar mai multe imagini. Au menţinut viziunea stalinistă asupra naţiunii şi asupra Statului naţional şi au alimentat în continuare blasfemia de acuzare a naţionalismului. Au încurajat şi încurajează tipărirea maculaturii în care savanţi precoce găsesc deosebiri fundamentale între Transilvania şi "Ţările Române", doar,doar vor reuşi să dea o mână de ajutor la dezintegrarea ţării sau, cel puţin, la "cantonizarea" ei într-o etapă! Şi-au înfiinţat "institute", "centre" şi reviste, în care-şi publică panseurile ştiinţifico-politice prin care vor să dea lecţii tuturor.

La naţiunea traco-getodacă noi vom pune în evidenţă înfiinţarea, în Epocă, a Statelor Naţionale, ca expresie a voinţei supreme a naţiunii, precum şi efortul de desăvârşire a

Istoria se caută la adevăratele ei temelii

unității naționale, în jurul unuia sau altuia, care reușise să se constituie într-o zonă sau alta a Spațiului carpato-danubiano-balcanic.

Or, amintitele forțe oculte, în ultimele aproape șapte decenii, punându-și în funcțiune agenții direcți sau racolați - fie că s-au numit cândva comuniști, fie că i-au botezat apoi democrați -, au țintit tocmai la anihilarea până la desființare a Statului național, pentru a pregăti o așa-zisă "nouă ordine mondială", o "Republică universală", condusă de o "elită politică" autoproclamată și populată cu o armată de sclavi moderni pe o planetă fără frontiere.

Într-o asemenea situație, lansăm apelul nostru tuturor specialiștilor situați cu fermitate pe poziția adevărului științific și a slujirii cauzei naționale prin acest adevăr, a cauzei tuturor națiunilor lumii, să se considere angajați cu prioritate în acțiunea de regândire și rescriere a istoriei națio-nale, pornind de la ceea ce a fost bine realizat în deceniile anterioare și în cele dinaintea lor, iar nu pe cenușa lor, cu convingerea că se vor găsi și mijloacele materiale de publicare a lucrărilor. Prin adevăr științific să-și slujească națiunea și Statul ei național, care au, în acest spațiu,o vârstă multimilenară.

Prin urmare, lucrarea de față își propune să pună în evidență, la un nivel larg accesibil, una din marile națiuni ale antichității, TRACO-GETO-DACII, care au viețuit, ei înșiși sau prin înaintașii lor din așa-zisa "Epocă de aur", prin rezistență eroică, din timpuri imemoriale, în Spațiul carpato-danubiano-balcanic, având drept Centru politic și spiritual Spațiul Carpatic, constituind, în continuare, temelia națiunii române, formată în Spațiul Daciei Mari a lui Burebista.

Pentru traco-geto-daci rămân de lămurit câteva chestiuni majore, la care istoricii au dat răspunsuri neconvingătoare sau, pur și simplu, n-au dat, continuând să fie prizonierii unor teze mai vechi sau mai noi. Le vom semnala pe parcurs, iar opiniile mai noi le vom rezuma într-o postfață.

Șansa de a renaște

Citind și străduindu-se să-i înțelegem pe traco-geto-daci în toată simplitatea și adîncimea modului lor de viață, am fi dorit să ajungem, mai devreme decât a ajuns filosoful Anton Dimitriu (50/17-18), la concluzia că tot ce ni s-a întâmplat în viață sau ni se va întâmpla, a avut și va avea loc din cauză că aparținem acestui pământ și acestui neam cu o origine adânc ancorată în Evul Timpuriu și o civilizație care își revendică întâietatea, bogăția, amploarea și profunzimea expresiei în Europa.

Că există pe lume șesuri, munți, fluvii, râuri și mări, dar "combinația, armonizarea munților, șesurilor și apelor în Spațiul nostru este o particularitate" care și-a pus "pecetea" pe personalitatea națională și individuală a acestor locuri și acestor oameni. "Acești factori psiho-fizici – gândea filosoful la vârsta înțelepciunii - au determinat elementele antropologice și psihice ale geto-dacilor,care au fost atât de puternice, încât ele sunt prezente și astăzi ca niște vîrfuri rămase la suprafață, fără ca noi să fim conștienți de adâncimea originii lor".

O îndelungată și adâncă reflecție l-a ajutat pe filosof să răspundă la o întrebare ce l-a urmărit întreaga viață: această țară este a lui sau el este al țării? Și la capătul unei vieți de reale bucurii dar și de chinuri reale, trecând totul prin filtrul rațiunii - căci nu întîmplător, poate "Gînditorul" este primul simbol al istoriei ! - dar și stimulat de acele elemente psiho-fizice despre care vorbea, filosoful ajungea, în sfârșit, la cel mai corect și deplin răspuns: "Nu țara era a mea, ci eu eram al țării. Eu aparțineam unui destin, unei istorii, care a determinat orbita pe care a evoluat întreaga mea viață.

În fond - continua gânditorul - ,destinul unui neam nu este decât istoria lui implicită și istoria nu este decât destinul implicit. Aparținem acestei istorii, fiindcă istoria acestui pămînt și a acestui neam ne-a imprimat un destin, în care suntem, fiecare din noi, un element, anonim sau nu. Istoria neamului românesc determină destinul oricărui român, destin care, ca și fluviul (anterior se referise la Dunăre, n.n.), îl poartă ca pe un val pe drumul prescris de geografie și de timp" (s.n.).

Așa a simțit și Eminescu atunci când a spus în versurile 8 din scrisoarea a IV-a: "Căci a voastre vieți cu toate sunt ca undele ce curg,/ Vecinic este numai râul: râul este Demiurg."(50/17-19,s.n.)

Renașterea, în care azi sperăm, are nevoie absolută de o călăuză. Și ea nu poate fi un "model" sau altul de dezvoltare - așa cum indivizi propulsați pe scena Puterii, neștiutori, "sugestionati" sau la derută, au căutat și au lansat îndemnuri -, căci societățile umane nu practică mimetismul. Deschiși la receptarea valorilor altora, care ni se potrivesc, călăuza noastră trebuie să rămână Istoria națională, atât de bogată și plină de învățăminte.

Fără această călăuză, riscăm să ne dezintegrăm ca oamenii, ca națiune, ca vatră ancestrală de autohtonie și continuitate.

Suntem datori să rămânem încă într-o stare de veghe. Căci s-a declanșat și continuă ofensiva celor interesați împotriva istoriei iar aceasta împotriva națiunii însăși. Exemplele au fost și sunt sunt de domeniul evidenței, dar în economia acestei lucrări nu putem stărui.

Cum a devenit stindardul cu cap de lup și trup de șarpe simbolul dacilor

(continuare din pag. 5)

Constatăm o puternică stilizare a simbolului, întrucât trupul de șarpe e redat sub forma unei tulpini de iederă sau de viță de vie. Capul lupului este însă prezentat în mod real, cu gura în poziție de atac. Simbolismul așezării stindardului sub scenele prizonierilor și poziția lui încolăcită este foarte clar. În optica arhitecților, înfrângerea dacilor este sinonimă cu distrugerea stindardului.

Stindardul dacic a supraviețuit în credințele țăranilor români

Din fericire dacii și stindardul lor nu au dispărut, chiar dacă elitele lor militare, politice și religioase au fost suprimate la sfârșitul și după cel de-al doilea război dacic. Din relatările scriitorilor antici, îndeosebi cele ale lui **Arian**, știm că armatele recrutate din rândul dacilor și mutate în diferite părți ale Imperiului roman și-au păstrat stindardele cu cap de lup și trup de șarpe. După 170 d.Ch. balaurul dacic începe să fie reprezentat pe unele din monedele emise pe teritoriul Daciei, ceea ce înseamnă că și în cadrul provinciei romane, arma-tele dacice, împreună cu stindardul lor, au participat activ la luptele pur-tate împotriva semințiilor migratoare.

Cam în aceeași perioadă stindardul dacic mai apare și pe plăcuțele din plumb și de marmură ale Cavalerilor danubieni. Acest cult este o sinteză a religiei elaborate din perioada regatului dacic. De fapt, stindardul dacic nu a dispărut niciodată din credințele și practicile religioase ale poporului român. Îl întâlnim chiar și astăzi în mileniul trei la mulți dintre țăranii din S-V Transilvaniei, îndeosebi în Țara Hațegului, care cred că balaurii controlați de solomonari pot aduce ploaia atunci când este secetă sau dimpotrivă, pot îndepărta furtunile provocate de balaurii atmosferici prin tragerea clopotelor de la biserică.

La un alt nivel, în procesul de creștinare, lupul dacic a fost separat de șarpe și ambii au fost valorizați potrivit viziunii despre lume a creștinismului.

Tot ceea ce creștinismul popular a putut prelua și așeza sub auspiciile sale a fost valorizat pozitiv. În acest fel, lupii au fost trecuți în custodia lui Sf. Petru care, în varianta românească a creștinismului, ajunge patron al lupilor. Lupii dacici nu numai că sunt în subordinea celui mai important sfânt creștin, dar ei domină și sărbătorile anului. Astfel lupii au sărbători la începutul anului (Boboteaza), când distrug dracii, la solsti-țiul de vară (când au loc cele mai puternice furtuni atmosferice) și la începutul sezonului rece (noiembrie). Pe de altă parte, lupii care nu au putut fi înglobați sub haina creș-tină au fost trecuți fără drept de apel în bestiarul românesc și transformați în animale malefice: vampiri, strigoi, pricolici, vârcolaci, etc.

Un fenomen similar s-a petrecut și în cazul șarpelui.

Dacă șarpele casei, cel lângă care crește copilul, rămâne în continuare un animal benefic, norocos, toți ceilalți șerpi sunt condamnați și sunt puși în legătură cu șarpele biblic, ispititor.

La Orăștie un stindard dacic s-a ridicat din nou pe cer

Deși dacii au crescut și au luptat sub semnul stindardului cu cap de lup și trup de șarpe, iar românii l-au preluat ca pe un simbol protector vreme de atâtea secole, totuși, în afara celor două monumente arhitectonice, a monedelor și a tăblițelor aparținând cultului Cavalerilor danubieni, stindardul dacic nu s-a păstrat sub forma lui autentică, reală.

A fost cazul ca noi, generațiile de astăzi, să întrupăm din nou, în bronz, acest crez al străbunilor. Monumentul închinat stindardului dacic a fost amplasat în cel mai apropiat oraș de Sarmizegetusa Regia: în Orăștie. Sculptura aparține unui artist al acestor locuri, e vorba de Nicolae Adam, care intenționează să amplifice complexul de artă ambientală și cu alte simboluri dacice.

Stindardul se ridică la înălțimea celor opt metri, dominând intersecția spre Costești-Sarmizegetusa Regia din Drumul European 68. Lungimea capului de lup este de 1,2 m, iar cea a trupului de șarpe de 5,5 m. Față de dimensiunile reale ale acestor animale, în structura monumentului totul este amplificat de patru ori.

Este cazul ca și noi cei, de astăzi, să acordăm acestui simbol, care i-a însuflețit pe strămoșii noștrii vreme de peste 2000 de ani, o prețuire mare și adevărată.

Ei, VLAHII, au fost daci Şi dacii suntem noi

de dr. Napoleon Săvescu

Dacia : ultima ţară din Europa cucerită de romani şi prima pe care au părăsit-o

Este dificil, azi, să facem ceea ce trebuia să fie făcut de istoricii noştri, respectiv să analizăm acest fenomen de supravieţuire a poporului nostru din afara graniţelor arbitrar stabilite de politicieni.

Deci, să începem cu felul în care fost populat spaţiul Carpato-Danubian-Pontic. Populaţia matcă a acestui spaţiu, carpato-dunărenii, o dată cu sosirea triburilor helenice : aheii, dorienii, eolienii şi ionienii este numită de aceştia Pelasgi, oameni ai locului, băştinaşi. Triburile helenice sosesc în Europa între anii 1800-1400 î.Hr. Ele vor popula, la început, partea sudică a Peninsulei Balcanice, împingând spre nord pe băştinaşii carpato-dunăreni-pontici. Treptat, aria de invazie a triburilor helenice se îndreaptă spre Asia Mică, reuşind s-o cucerească de la noi(vezi războiul Troian).

Insulele Mării Tracice vor fi şi ele treptat invadate de eleni, astfel că în anul 500î.Hr. Temistocle se mândreşte că a reuşit să cucerească şi ultimul bastion insular al pelasgilor, Lemnos. De aici şi până la schimbarea numelui Mării Tracice în Marea Egee nu a mai fost necesar nici un mare pas. S-a făcut şi gata. Apariţia perşilor în spaţiul Carpato-Dunărean –Pontic, a unor armate uriaşe, de 1.200.000-700.000 de ostaşi, care trec peste greci, dar sunt oprite, la nord de Dunăre, de ceea ce a mai rămas din marele imperiu Pelasg, de geto-daci, nu va schimba prea mult răspândirea populaţiei locale.

În sfârşit, începe să se contureze apariţia unei noi puteri în Europa preistorică, romanii. Aceştia se vor extinde treptat, reuşind să cucerească mare parte din Europa şi nu numai. Spaţiul sud-european este dominat de popoare de limbă "latină" rezultate nu din romanizare, ci din originea lor comună pelasgă. Astfel, concluzia eminentului istoric Alexandru Badea ne vine în ajutor: "Între română şi latină asemănarea este un fenomen de convergenţă şi nu de filiaţie"(*Începuturi româneşti*, p.174, Ed. Enciclopedică, Buc., 2000).

Ultima ţară în Europa cucerită de romani şi prima pe care ei au fost forţaţi să o părăsească a fost Dacia; teritoriu cucerit de ei : 14% pentru o perioadă istorică nesemnificativă, 165 de ani. Tot teritoriul Daciei, ocupat şi neocupat de romani a învăţat însă limba latină, uitând complet limba dacă! Cel puţin, aşa ne învaţă onorabilii noştri istorici.

Record mondial la învăţarea latinei

Insula Malta a fost cucerită în totalitate, pentru 1.088 de ani (218 î.Hr.-870 î.Hr), dar populaţia locală nu a fost "romanizată"!

Elada, Grecia, cucerită pentru o perioadă de 641 de ani(146 î.Hr.-395 î.Hr.) nu a fost romanizată nici ea! Să fie grecii mai grei de cap decât noi ?

Egiptul a fost sub romani 425 de ani (30 î.Hr.-395 d.Hr.), dar nu s-a remarcat printr-o abilitate deosebită în învăţarea limbilor străine, aşa cum am dovedit-o noi dacii.

Evreii, în cei 325 de ani (70 d.Hr.-395 d.Hr.) cât i-au avut "musafiri" pe romani, nu au reuşit să le înveţe nici măcar limba.

Britanicii, în mai mult de 400 de ani s-au dovedit la fel de incapabili în a învăţa o limbă străină.

Trebuie să recunoaştem că, din punctul acesta de vedere, noi am fost cei mai inteligenţi, cel puţin în antichitate ; în 165 de ani , fără ca romanii să ocupe 86% din teritoriul Daciei, toţi dacii au învăţat latina la perfecţie, renunţând "cu demnitate" să-şi mai folosească limba lor… barbară.

Aşa am putut noi să devenim, demni urmaşi ai Romei. Acest "adevăr" îl învăţăm în şcoli, licee, universităţi.

Unde sunt românii?

Culmea este că romanii, la ei acasă, în Peninsula Italică, nu au reuşit performanţele noastre, ei nereuşind să creeze o limbă unitară, acolo existând şi azi peste 1.500 de dialecte.

Sosirea popoarelor slave, în secolul VI d.Hr., la sud de Dunăre, ne vor separa, dispersându-ne în marea lor masă. Ne vor numi Vlahi, Olahi etc. Rumânii, locuitori ai vechii provincii *Dacia romana*, care cuprindea Oltenia de azi şi o parte a Transilvaniei, nu se deosebesc cu nimic de ceilalţi din teritoriile române neocupate de romani.

Nu este nimic neobişnuit să vedem supravieţuind populaţii care-şi păstrează caracterele imprimate de nişte cuceritori , dar în cazul nostru, este "special" faptul că acestea s-au răspândit şi în zonele necălcate de soldaţii romani (mă refer la limbă).Dacă vom considera că limba vorbită de locuitorii provinciei Dacia nu este de provenienţă romană, atunci face sens ca această limbă să fie aceeaşi în toată Dacia ocupată de romani (14 %) cât şi neocupată (86%).

Pe de altă parte, aceeaşi limbă se vorbeşte şi la sudul Dunării, cam în toată peninsula Balcanică, de către strămoşii noştri uitaţi şi neglijaţi, abandonaţi şi nedoriţi de fraţii lor nord-dunăreni.

Noi ştim că România de astăzi are graniţele înconjurate de români, dar asta nu înseamnă nimic pentru cei ce ar trebui să se întrebe: ... de ce? În 1977, în plină epocă comunistă, recensământul arăta numărul de români trăind în România: 19.003.511, în Moldova aşa zisă sovietică: 2.525.687 iar în Yugoslavia, Bulgaria şi Ungaria : 1.200.000.

Fraţi rupţi de patria mamă

Astăzi, datorită manipulaţiei continue a adevărului de către politicienii ţărilor respective, numărul românilor scade fulgerător în ţările sud-dunărene. Să fi dispărut ei peste noapte? Au migrat , aşa cu toţii, în… America? Şi totuşi, chiar dacă au dispărut din statisticile oficiale, limba lor continuă să se vorbească în sudul Dunării.

Întrebarea noastră este: cine sunt aceşti "noi" vorbitori, sud-dunăreni, de dialect rumân?

În Grecia, în special în Munţii Pindului, în Tesalia şi Epir, ei sunt frecvent numiţi Macedo-Rumâni, dar care îşi spun Ar(u)mâni, Rumâni sau Râmân , iar Grecii îi numesc Kuţo-Vlahi, Vlahi şchiopi, sau simplu Vlahos/ Vloha; acest ultim nume fiind folosit ca un adjectiv dispreţuitor, pentru o persoană de proastă calitate.Grecii nici nu vor să audă de existenţa lor ca minoritate. Şcolile de predare în limba română au fost interzise, bisericile ortodoxe de limbă română desfiinţate, vlahii sunt umiliţi şi învăţaţi să le fie ruşine de originea vlahă pe care o au. Grecii îi pun imediat în închisori pe cei care îndrăznesc să se considere altceva decât greci. Nici gând de dreptul minorităţilor din cadrul Uniunii Europene. Strasbourgul nu are nici un cuvânt de spus.

Totul merge pe acelaşi şablon: " noi vrem egalitate, dar nu pentru căţei". Albanezii ne numesc Remer sau Ciobani. În Bulgaria suntem cunoscuţi sub numele de Beli-Vlachs, Vlahi Albi. Sârbii ne ştiu sub numele de Vlahi, pe cei ce trăim de-alungul râului Timoc, sau drept Cinci, râzând de dificultatea noastră de a pronunţa "ci".

Dintre grupurile menţionate până acum, se pare că doar Arumânii au şi o limbă scrisă, dacă nu luăm în consideraţie inelul cu inscripţii găsit în anul 1912 la Ezerova-Bulgaria de azi-vechi de 2.500-3.000 de ani sau tăbliţele cu inscripţii de la: Strachina Gradesniţa - Bulgaria şi de la Kosovska Nitrovita - Iugoslavia, vechi de peste 5.000 de ani.

Un alt grup, pe cale de dispariţie, de Vlaho-Rumâni, din peninsula Balcanică, este cel Megleno-Rumanian. Acest nume derivă de la Moglena, regiune a Macedoniei, unde acest grup de vlahi trăiesc pe braţul drept al râului Vardar. Ei se prezintă drept Vlaşi. Nu ştim exact numărul lor, deoarece statisticile nici nu-i menţionează. O parte dintre ei au trecut la religia musulmană şi după primul război mondial mulţi au trebuit să "se mute" în Asia Mică, politica spunându-şi din nou cuvântul.

Un alt grup de Vlaho-Rumâni sunt şi Istro-rumânii. Ei trăiesc în peninsula Istria din Croaţia de azi. Statisticile din 1846 estimau numărul lor la circa 6.000 de locuitori. În 1971 sunt înregistraţi doar 1.200. Ei se numesc Vlaş. Înainte se numeau Rumeri sau Rumări.

La nord de Zejania ei poartă numele de "Cici" iar croaţii şi italienii îi numesc pe Istro-rumâni: "Ciribiri". Azi aproape toţi vorbesc limba croată, propria lor limbă neavând legalitate nici măcar în zona pe care o locuiesc.

Politic, "asimilaţia" lor este aproape completă. Au mai existat un grup valah pe coasta Dalmaţiei, Dalmato-rumânii, dar ei au dispărut în masa populaţiei slave cuceritoare. În anul 1066 Vlahii din Tesalia-Grecia de azi se răscoală, căutându-şi independenţa naţională, avându-l în frunte pe Niculuşă, centrul mişcării fiind localitatea Larissa. În timpul celui de al II-lea război mondial, Hitler dorind să-i cucerească pe greci, îşi aduce aminte de Arumâni şi le promite independenţa naţională dacă-l ajută în luptă. Când eşti disperat, când nimeni nu te aude, te agăţi de orice.

Problema Rumânilor-Vlahi poate fi asemuită cu aceea a Româno-Moldovenilor. Este un paralelism care ar trebui să ne facă să simţim ce simt aceşti fraţi rupţi de patria mamă. Nu am să înţeleg niciodată de ce romanii nu au avut curajul să schimbe numele sfânt al Daciei dar au făcut-o alţii! În mentalităţile vechi, staliniste, s-a căutat să se arate clar deosebirile dintre noi, românii "adevăraţi" şi ceilalţi, ajungându-se până acolo încât să se menţioneze chiar deosebiri de limbă între moldoveni şi români…

Pe când, domnilor, vom avea şi un dicţionar româno-moldovean?

Un popor care nu există, face istorie

Unii oameni, în necunoştinţă de cauză, dar şi mulţi în cunoştinţă de cauză, consideră că vlahii sunt orice, numai români nu. Ei uită că a existat o ţară a Vlahilor care se numea Vlahia. Locuitorii acesteia, în anul 1330, 10-13 noiembrie, avându-l domnitor pe Basarab cel Mare, fiul lui Tugomir (banul Severinului) îi învingea, rău de tot, pe ungurii care îl aveau în fruntea lor pe Carol Robert DeAnjou.

(Continuare în pag. 10)

Timp de patru zile, de sâmbătă şi până marţi, au căzut "bravii" cotropitori unguri; cădeau fără alegere, tineri şi bătrâni,principi şi înalţi demnitari ai statului ungar, sub braţele înarmate ale luptătorilor Vlahi.

A căzut episcopul Andrei, prepozitul episcopiei de Alba, vice-cancelarul regelui, prepozitul episcopiei din Poşoga, Mihai, cât şi prepozitul episcopiei din Alba Iulia, Nicolae. Li s-au bătut cuie de lemn în cap, de către vlahii învingători, lui Andrei, preotului catholic din Saroş, cât şi lui Petru, călugăr din ordinul predicatorilor, ca să le intre bine în cap că pe teritoriul valah catolicismul nu era bine venit. Regele Carol Robert abia a putut scăpa cu viaţă, pierzându-şi şi sigiliul.

Cum am fi putut să-i batem pe unguri aşa de rău dacă, după unii istorici, nu existam ca popor!

Istoria vlahilor - o istorie cu sânge

Ca lucrurile să se încurce şi mai mult, câţiva ani mai târziu , în 1369 Vlad I Basarab îl va învinge chiar şi mai rău pe Ludovic al Ungariei, fiul lui Carol Robert, venit şi el cu dorinţe de expansiune şi răzbunare. Acelaşi domn Valah a mai purtat războaie fericite contra turcilor şi bulgarilor; în 1368, el a înaintat victorios până la Târnova, iar în anul 1369 cucereşte Vidinul, alungând garnizoana ungurească de acolo (vezi Documente Hurmuzaki, p. 154). În acele timpuri, teritoriul administrativ al cetăţii Vidinului cuprindea aproape jumătate din Bulgaria (Dobrogea nefăcând, atunci, parte din Bulgaria). Fratele lui Vlad, Radu, era guvernatorul Severinului.

Dorinţa lui Ludovic de Anjou de a extinde catolicismul de la Marea Sardiniei până la Marea Neagră şi să domnească peste Italia, Ungaria, Polonia, Litvania,Moldova, Ţara Vlahilor şi întreaga Peninsulă Balcanică nu s-a împlinit. El a primit ajutor de la Papa Clement VI-lea. Dar "războiul cel sfânt" asupra schismaticilor, necatolicilor, pregătit 13 ani de Ludovic, pentru care făcuse şi jurământ la mormântul regelui Ladislau cel sfânt, îl va pierde în faţa vlahilor.

Dionisie Fotino, fost secretar la Vodă Caragea, a scris despre această victorie în *Istoria Daciei,* publicată în anii 1818-1819.

Cu numai 7 ani înainte, în 1362, sultanul Aumrad I cucereşte partea cea mai mare din provincia "Romania"(din sudul Bulgariei), de la Helespont şi până în Balcani, şi mută reşedinţa imperiului Otoman la Adrianopol. Degeaba i-au adus regii unguri, Andrei al II-lea în 1211 pe Cavalerii Teutoni în Ţara Bârsei; degeaba Bela al IV-lea i-a adus pe Cavalerii Ioaniţi în 1247 în Banat. Nimic şi nimeni nu a putut şi nu va putea să ne alunge din ţara noastră.

Lui Vlad Basarab îi urmează la tronul Valahiei Dan al II-lea, de care se plângea Sigismund rege al Ungariei. Din puţinele cuvinte ale regelui, cuprinse în această diplomă("A Szorenyi Bansag", vol.III, p.10, anul 1390), şi anume că "armata lui Dan a fost puternică", aflăm că domnitorul Dan al II-lea, a pătruns cu armata în Banat, a bătut trupele ungureşti de aici şi şi-a reluat stăpânirea nu numai asupra Severinului, dar şi a districtului Mihadiei. Anii trec, dar…lumea nu se schimbă. La numai câţiva ani, la conducerea ţării Vlahilor soseşte Ion Mircea cel Mare (numit de unii cel Bătrân). Acesta, în 1392, îl învinge, la Pazata, pe regele Ungariei, Sigismund iar, 6 ani mai târziu, în 1398 pe sultanul Baiazet, Fulgerul, la Rovine.

Nu am să înţeleg niciodată de ce istoricilor noştri le este parcă ruşine să folosească numele de Valahia, Ţara Vlahilor, domnitorul Vlahilor, folosind însă incorect termenul de Ţara Românească. Aceasta nu a existat atunci şi nu poate fi găsită, menţionată astfel, în nici un document al vremurilor respective. De ce să ne înşelăm pe noi, de ce să-i înşelăm pe alţii? Pe atunci a existat o Românie, la sudul Bulgariei, aşa cum am menţionat mai sus şi atât.

Dar să ne întoarcem la anul 1392, anul când regele Ungariei, Sigismund, îşi propune să realizeze planurile fantastice ale lui Carol Robert şi Ludovic cel Mare, anume să cucerească Ţara Vlahilor. După ce a strâns o armată puternică, atât din Ungaria cât şi din Germania, Sigismund pătrunde în Ţara Vlahilor. Dar aceştia, folosind aceleaşi tactici de luptă învăţate de la geto-daci, îi lasă să pătrundă pe teritoriul Valahiei, să cutreiere şi să devasteze în lung şi în lat tot ce doresc, în timp ce ei se retrag în munţi. Sigismund, ajungând la fortăreaţa de la Turnu (numită de ei Nicopolul cel Mic), o cuceresc. Întorcându-se acasă, fericiţi că au repurtat astfel de victorii, trecând prin munţii, numiţi de popor Pazata, drumul le-a fost închis de o mulţime de arbori tăiaţi şi au fost atacaţi de vlahi, care îl aveau în fruntea lor pe Ion Mircea cel Mare. Soarta lor nu s-a deosebit cu nimic de a armatei lui Carol Robert de Anjou. Acestea sunt cele trei mari expediţii ale regatului Ungariei îndreptate împotriva Ţării Vlahilor. Rezultatul acestora: un mare dezastru… pentru unguri.

Spre aducere aminte

Dar să nu-l uităm pe sultanul Baiazet, supranumit şi Fulgerul. Acesta, după ce cucerise Bulgaria, Macedonia, România şi Tesalia (1391-1393), după ce îl silise pe împăratul Constantinopolului să-i plătească tribut, pleacă în 1398 spre ţara codrilor, Ţara Vlahilor, în fruntea unei armate formidabile, ca să ne supună. El, nu cred că a studiat cu atenţie istoria acestui popor Carpato-Dunărean-Pontic.

Şi, ca să vă aduc dumneavoastră aminte de aceasta, vă voi spune în câteva cuvinte aceste pagini de istorie glorioasă a strămoşilor noştri. Pe vremea când Roma era o mică adunătură de câteva sătuleţe, strămoşii noştri, geto-dacii se luptau cu marile imperii ale lumii şi….le învingeau.

Iordanes ne vorbeşte de sosirea pe teritoriul nostru (în anul 529 î.d.Hr.) lui Cyrus cel Mare, rege persan, stăpân al unui vast imperiu, întins de la Marea Mediterana şi până la Indus. Forţa lui militară, adevărată maşină de război, concepută pentru a zdrobi orice încercare de rezistenţă, cedează în faţa vechiului popor carpato-dunărean-pontic, iar Cyrus cel Mare moare într-o luptă cu messageţii. Cincisprezece ani mai târziu, în 514 î.d.Hr., vrând să spele ruşinea suferită de înaintaşul său, în fruntea a 700.000 de soldaţi, construind un pod de vase din Calcedon şi până în Bizanţ, soseşte regele persan Darius, fiul lui Histaspe. El dorea să-i vadă, mai de aproape, pe acei geţi "care se credeau nemuritori" şi… a avut ocazia. La început, Darius a cerut în căsătorie pe fiica lui Antirus,

regele geţilor. Dispreţuind înrudirea, geţii l-au refuzat. Înfuriat, Darius construieşte un alt pod, de astă dată peste Dunăre, pătrunzând pe teritoriul nostru, dar… norocul nu-i surâde. A fost învins la Tapae şi fuge, în grabă mare, fără să se mai oprească în Moesia. Visul lui cel mare i-a fost spulberat de Regele get Antirus (vezi *Iordanes*, pag.24, Fundaţia *Gândirea*, Bucureşti, 2001). După moartea lui, fiul său, Xerxes, voind să răzbune insulta tatălui său (ne spune acelaşi Iordanes, vezi pag.25), porneşte împotriva noastră cu o armată de 1.000.000: 700.000 ostaşi, 300.000 auxiliari, precum şi cu 1.200 de corăbii rostrate şi 3.000 de vase de transport.

Ce spuneţi domnilor cititori?... Asemenea forţă armată ridicată împotriva unui popor neînsemnat, care a trebuit să-i aştepte încă 650 de ani pe romani, ca aceştia să devină şi ei un imperiu, să ne cucerească, să ne "însămânţeze", cum le place istoricilor noştri să spună.

Dar să vedem ce face "Fulgerul" în Ţara Vlahilor, în acel an 1398. După trecerea Dunării, pe un pod de vase, armata turcă începe să devasteze tot ce îi ieşea în cale. Ion Mircea cel Mare îl urmăreşte prin codrii de stejari şi, ori de câte ori avea ocazia, îl ataca prin surprindere. Nici gând de luptă în câmp deschis, aşa cum visase Baiazet. Sultanul hotărăşte să se întoarcă "acasă". Când ajunge cu armata sa în locurile mlăştinoase numite Rovine (judeţul Ialomiţa de azi), vlahii îl atacă şi îl obligă pe măreţul Baiazet să facă ce au făcut şi înaintaşii lui unguri, adică să fugă lăsându-şi oastea în voia lui Alah şi a vlahilor.

Ion Mircea cel Mare continuă să-i urmărească pe turci iar la Dunăre începe o altă luptă, turcii fugind peste aceasta, noaptea, fără nici un pod de vase. Urmărirea continuă şi la sudul Dunării, regatul Ţării Vlahilor întinzându-se până la Adrianopol şi nu numai.

Marea Ţară a Vlahilor

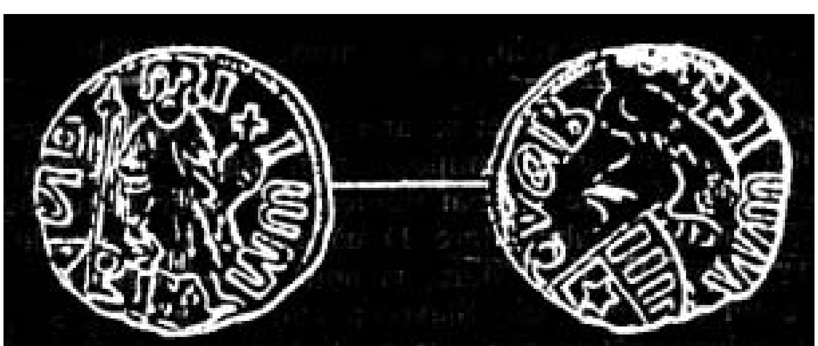
În timpul domniei lui Ion Mircea cel Mare, Ţara Vlahilor cuprindea la apus întreg Banatul Severinului până la Caransebeş (Timiş); la nord ducatul Almaşului şi al Făgăraşului; la sud întreaga Dunăre, teritoriul Dobrogei până la Varna, cetatea şi districtul Silistrei, întreaga latură meridională a Dunării până la hotarele turceşti; la răsărit, partea de sud a Moldovei până la Bacău şi Bârlad, Basarabia meridională, iar dincolo de Nistru, toate ţinuturile de lângă Marea Neagră împreună cu peninsula Crimeei până la strâmtoarea Mării de Azov.

Despre stăpânirea Goţiei, Crimei, de către vlahi aflăm din Canale, III, p.346, când, în anul 1474, sultanul turc Mahomed II a trimis o flotă sub comanda vizirului Ahmed, ca să bombardeze şi să cucerească portul şi cetatea Caffa (Theodosia) de lângă strâmtoarea Mării de Azov.

În luptele date atunci, aflăm că în cetate erau 300 de ostaşi vlahi, că s-au dat cinci bătălii fără a se putea cuceri cetatea.

De la Dimitrie Cantemir, din Chronicul său aflăm că nowezii (genovezii) împreună cu românii şi cu bastarnii (bugegenii-basarabenii) au ridicat cetăţile Mangopul, Cherchel (Bosforul vechi), Crâmul (capitala Crimului), Caffa, Ociacoful (lângă gurile râului Bug).

Pe una din monedele bătute pe vremea lui Ion Mircea cel Mare, pe una din feţe, avem figura domnitorului stând în picioare,

Monede din timpul lui Ion Mircea cel Mare

având în mâna dreaptă o lance iar în stânga globul cu crucea; pe revers avem un scut, cu însemnele Ungariei (patru grinzi transversale) şi ale Slavoniei (o stea cu cinci raze), înclinat. Deasupra, un coif militar pe care stă Corbul Pelasgic, de pe emblema Valahiei. Vă puteţi întreba ce înţeles putea să aibe acel scut răsturnat cu marca Ungariei şi a Slavoniei pe el. El reprezintă expresia figurată a numelui de domnitor al Unguro-Valahiei.

Vlahii au existat şi există

Din timpuri imemoriale (ne spune Nicolaie Densuşianu, în *Istoria militară a poporului român*, p. 197, Ed. Vestala, Buc., 2002), partea de răsărit a Slavoniei, şi îndeosebi comitatele Poşega şi Sirmiu, purtau numele de Valahia Mică ("Die kleine Walachey", Engel, Gesch. Von Croatien, Dalmatien und Salvonien, p. 256). Mai amintesc că Valahia Mare se mai numea şi Valahia Albă în timp ce Moldovei i se mai spunea Valahia Neagră.

Această parte a Slavoniei se află într-o continuitate geografică cu Banatul Severinului şi, prin acesta, cu Valahia Mare (Ţara Muntenească de mai târziu).

Papa Clement al VI-lea aminteşte în anul 1345 de Olachi din părţile Sirmiului sau ale Valahiei Mici.

De la Haşdeu, din *Istoria limbii române*, p. 26., aflăm despre bizantinul Kekaumenos care în a doua jumătate a secolului XI-lea a scris un tratat de artă militară, Strategicon, în care spune: "Să ştiţi de la mine că ei, vlahii, sunt aşa numiţii daci şi besi. De întâi, ei locuiseră în vecinătatea Dunării şi a râului Sau, numit astăzi Sava, unde locuiesc acuma sârbii". Strămutarea (făcută de către împăratul Iustinian cel Mare - 527-565 d.Hr.) mai multor familii de Vlahi nord-dunăreni la Mânăstirea Sfânta Ecaterina din Sinai, a stârnit numeroase întrebări şi controversate discuţii.

Un lucru însă este cert, anume existenţa acestor vlahi şi a urmaşilor în această regiune. Această strămutare a vlahilor se pare că nu a fost întâmplătoare, în Sinai existând o mulţime de călugări traci, slujba oficiindu-se în limba "besică". Această limbă tracică, besica, a continuat să se vorbească şi în secolul al VII-lea d.Hr., fiind a patra limbă oficială de cult alături de latină, greacă şi siriacă. Tot în limba besică se oficia slujba la Mormântul Domnului din Ierusalim şi în secolul al VII-lea d.Hr.(vezi Ieromonah I. Bălan, *Vetre de sihăstrie românească*, p.372, Ed.I.B.M.B.O.R., Buc., 1982).

De o importanţă deosebită considerăm că este şi descoperirea faimoaselor manuscrise de la Mânăstirea Sfânta Ecaterina, 1978, manuscrise datând din secolele IV-X d.Hr., care demonstrează că limba besică era nu numai o limbă de cult, dar şi una de creaţie literară. Din secolul al V-lea d.Hr., avem la Constantinopol biserica Vlacherna, unde se pare că a fost înmormântat împăratul Leon I (Thrax), 18 ianuarie 474 d.Hr. Termenul Valcherne (ne spune A.Pele în "Vidul demografic şi matematica", p.86, Ed.Abaddaba, Oradea, 1998) este compus din Vlach + elementul grecesc erne, având înţelesul de "urmaşi ai vlahilor".

Între coasta Dalmată, Drava şi Morava au existat Morlacii sau Mauro-Vlahii (Valhii negri). Ei au fost înghiţiţi de marea masă a migratorilor slavi. Numele lor provenea de la căciulile negre pe care le purtau pe cap.

Cuvântul BALCAN, este considerat de acelaşi A.Pela (p.151) un derivat din tema BLAC (Blah sau Balh) + sufixul – an, Vlah.

Trebuie să arătăm clar că România de azi s-a format din unirea câtorva din provinciile Daciei: Transilvania cu Vlahia şi Moldova. Trebuie să se spună vecinilor noştri că a existat o ţară care se numea Valahia, locuită de vlahi. În special în timpul Evului Mediu, locuitorilor vorbitori de limbi romanice li se spuneau vlahi, blachi, volohi, diferenţiindu-i astfel de vorbitorii de limbi germanice sau slave. Vecinii noştri ne-au spus aşa, dar azi parcă au uitat acest lucru, aşa că este bine să le reîmprospătăm memoria.

Unii din ei consideră că vlahii sunt orice, numai români nu. Trebuie să recunoaştem că din partea statului român lucrurile par că se schimbă; se vorbeşte deschis uneori despre aceşti fraţi uitaţi, părăsiţi, lăsaţi în voia sorţii şi a vecinilor.

Auzim cam aceleaşi discuţii ca despre basarabeni: "când de 200 de ani ţi s-a tot spus că eşti vlah, că eşti altceva decât român; când generaţii întregi nu au avut şansa să aibe o şcoală în limba maternă, să aibe o slujbă religioasă în limba maternă, să aibe un cuvânt scris, tipărit sau o imagine în limba maternă, înţelegi de ce nu le este uşor să recunoască că faptul de a fi vlah sau român este acelaşi lucru.

Noi nu suntem urmaşii Romei

(urmare din pag. 3)

Vom încheia această dezbatere analizând o a doua întrebare fundamentală, la care se vrea un răspuns din partea oricărui aşa-numit "istoric" şi "lingvist" lipsit de credinţă sau bunăvoinţă în acceptarea Adevărului: cum vă explicaţi că romanii au reuşit în aproximativ 100 de ani, aflaţi fiind la 1500 kilometri departe de Roma, performanţe pe care nu au fost în stare să le reproducă în propria lor casă?... şi asta fără ca picior de roman să fi călcat pe mai mult de 86% din teritoriul Daciei!

"Ardealu'a stat sub Unguri aproape ani o mie/ şi asupriţi Românii, aşa precum se ştie,/ Nu şi-au uitat nici graiul, nici obicei, nici portul,/*Cum de-n zecea parte Dacii uitară totul?"*

Apariţia şi existenţa Ungariei s-au datorat convieţuirii hunilor cu populaţia primitoare geto-dacă care i-a învăţat agricultura, păstoritul şi care, apoi, a fost asuprită şi sfârtecată în numele catolicismului. Mulţi aristocraţi români Transilvăneni, pentru a-şi salva viaţa şi avutul, s-au convertit la catolicism, s-au maghiarizat, însă n-au uitat nici limba, nici tradiţiile. De ce astăzi noi să credem că ce n-au putut face ungurii în o mie de ani au putut face romanii în o sută de ani?... Cu alte cuvinte, cum putem crede că aceştia i-au determinat nu numai pe dacii ocupaţi, dar şi pe cei din 86% din teritoriul Daciei neocupate să înveţe "latina" şi, în acelaşi timp, să-şi uite propria limbă?...

"Când sub Traian Romanii i-au biruit pe Daci,/ La Sarmisegetuza n-a trebuit tălmaci!/ Afirmă Densuşianu şi asta totul schimbă:/ Deci Dacii şi Romanii vorbeau aceeaşi limbă!/ Cum e posibil asta? Îndată vă explic,/ De n-aţi pierdut răbdarea şi m-ascultaţi un pic:/ 'Naintea erei noastre, cât? Nu prea ştiu precis/ La Nord şi Sud de Istru (de Herodot e scris)/ Trăia un popor harnic, pe plaiuri Carpatine/ Ce cultiva pământul, vâna, creştea albine/ Şi după zona-n care acei oameni trăiau,/ Ei Daci sau Geţi sau Sciţi sau Iliri se numeau./ Uniţi sub Burebista şi-apoi sub Decebal/ Ei stăvileau barbarii, ce veneau val de val.../ Dar secole'nainte când nu erau regat,/ O parte-acestor Traci spre vest au emigrat/ De-a lungul Europei, pe-alocuri s-au oprit/ Şi-aproape în tot Sudul, treptat s-au stabilit/ Iar bunele-obiceiuri şi limba o păstrară,/Deşi cu alte neamuri, în timp se-ncrucişară/ Aşa se-explică faptul de ce zisa Latină/ Au înţeles-o Dacii şi nu li-era străină!/ Deci nu cu Roma'ncepe al nost'bogat trecut,/ *Ci mult mai înainte căutaţi un început!"*

În conformitate cu afirmaţiile lui Niculae Densuşianu despre migraţia spre vest a pelasgilor în *Dacia Preistorică* şi ale lui N. Iorga în *Istoria Românilor,* în mod special, în capitolul intitulat "Strămoşii înainte de romani", a existat o "Românie Apuseană" din care s-au desfăcut naţiile franceză, italiană, spaniolă, portugheză şi o "Românie Răsăriteană" unde urmele-i trăiesc încă...

Un aspect controversat cu privire la limbă, care mi se pare că a fost ignorat, ar fi: dacă "Romanitatea Occientală" a evoluat dezvoltându-se în mai multe limbi romanice (italiana, latina, spaniola, provensala, portugheza, franceza), de ce în cadrul "Românităţii Orientale" nu s-a ajuns la formarea unei limbi noi, ci s-a rămas numai la stadiul de dialecte: istro-român (pe teritoriul ocupat de iugoslavi), megleno-român (pe teritoriul ocupat de bulgari), aromân (pe teritoriul ocupat de greci), daco-român (România de astăzi, plus teritoriul ocupat de ruşi, ucrainieni şi iugoslavi - Banatul sârbesc)?

Latina bătrână

Unitatea lingvistică a acestor dialecte nu poate avea decât o explicaţie: cuceritori romani au întâlnit o populaţie de aceeaşi limbă. Dacă astăzi se consideră că 95% din cunoştinţele acumulate de omenire sunt obţinute în ultimii 50 de ani... să vedem cum istoria se poate de asemeni schimba. Când, nu demult, s-a publicat teoria evoluţiei speciei umane în funcţie de vechimea cromozomală, s-a ajuns la concluzia că "prima femeie" ar fi apărut în Sud-Estul Africii. Următorul pas uriaş ar fi fost Nordul Egiptului, iar de aici, peninsula balcanică, la... noi! Când cei de la Cambridge vorbeau de arienii din zona Carpato-Dunăreană, teoria cromozomală nu apăruse încă. Şi din nou, de la noi, se desprind două mari grupuri, unul ce se va răspândi spre Est, Indo-Asia, iar celălalt spre estul Europei.

Dacă cineva ar căuta în arhivele romane ori cele de la Vatican, ar găsi manuscrisul lui Criton, doctorul lui Traian, care ne descria pe noi, geto-dacii, în lucrarea lui "Getica". Când poetul roman Ovidiu a fost deportat la Tomis (Constanţa de astăzi, pe ţărmul apusean al Mării Negre), a scris şi poeme în limba localnicilor geti, limba tracilor, dar în alfabet latin, limba pe care a putut să o înveţe cu uşurinţă, datorită asemănănării limbii latine cu ea. Din păcate, poemul este pierdut pe undeva prin arhivele Vaticanului şi nimeni, până în prezent, nu s-a lăsat "convins" în a-l găsi.

Despre limba Latină, aflăm de la Cesar Pruteanu 12 ca era dialectată, la fel ca orice limbă vorbită în zilele noastre în :

1.limba Latină cultă (sau clasică);

2.limba Latină vulgară (pe care o vorbea poporul);

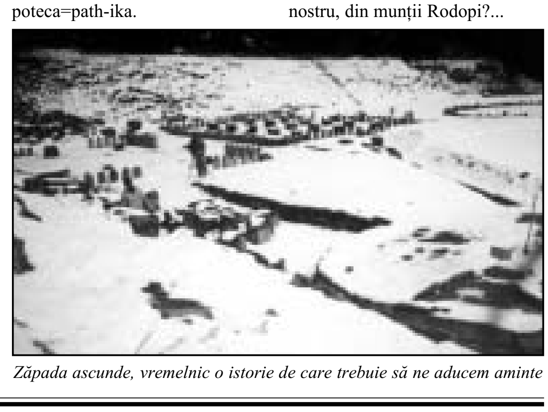
3.limba latină prisca, (bătrâna) cum avem şi noi limba din cronicile noastre. Aceasta a fost limba dacilor, aceasta a fost şi prima limba vorbită de carpato-dunărenii invadatori ai peninsulei Italice, rămase în cărţile sfinte numite Saliare, aceasta a fost limba sanscrită-vedică.

Cum se face că o mulţime de cuvinte din limba noastră sunt aproape similare cu cele din sanscrită-vedică, în timp ce ele nu există aproape în limba Latina ? De exemplu: apa=apa (aqua in Latina), gata=gata, gusa=ghosa, iata= yatha, maiu=mayu, mascara=mascara, pita=pita, pricina=pracina, pleava=plava, gramada=gramata, iasca=jaska, isma=isma, limba=lamba, mânie=manyu, muerea=muherea (mulier-mulieris in Latina), pluta=pluta, poteca=path-ika.

Dar numărătoarea în sanscrită-vedică nu este mai apropiată de limba noastră decât Latina cultă ? Iată cum numărau ei : una, duya, treya, patra, pancia, sase, sapta, ashte, nava, dasha, shata=suta (centum în latina). Mă întreb, prin ce minune limba noastră păstrează aceste forme de sanscrită-vedică? Explicaţia este una singură: spaţiul carpato-dunărean este locul de unde Europa a început să existe şi să se extindă. Iar noi, ne place sau nu ne place, suntem părinţii popoarelor europene şi... nu numai ai lor.

Odată stabilită problema limbii geto-dacilor, descoperim cu mândrie că noi nu suntem urmaşi nici ai slavilor, nici ai romanilor, ci ei sunt urmaşii noştri.

După N. Iorga analizele chimice au arătat că parte din aurul faraonilor egipteni provine din Munţii Apuseni şi nimeni nu s-a decis de atunci să facă un studiu al acestei probleme pe măsura potenţialului tehnic de astăzi. Ştie oare cineva că Spartacus, acel gladiator care s-a autoeliberat şi s-a pus în fruntea sutelor şi miilor de sclavi romani, creând o armată care a speriat Roma, era un trac de-al nostru, din munţii Rodopi?...

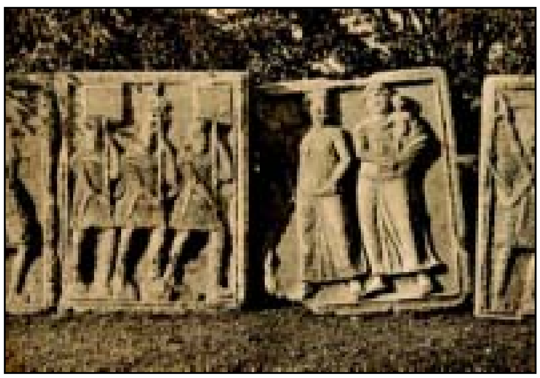
Zăpada ascunde, vremelnic o istorie de care trebuie să ne aducem aminte

O cale de a cunoaşte adevărul istoric...

ADAMCLISI MONUMENTUL

Studiul de faţă, Adamclisi - Monumentul Triumfal al Regelui Burebista, are menirea să scoată la iveală unele greşeli din trecut şi să elaboreze interpretări noi, care să contribuie, pe de o parte, la îndreptarea acelor greşeli, ce dăinuie de mult timp şi în al doilea rând, să pună în adevărata sa lumină cultura şi vrednicia poporului dac, al cărui urmaş direct este poporul român.

Rezultatul cercetărilor a fost surprinzător. În loc de asemănări şi similitudini cu alte monumente romane contemporane, am constatat deosebiri esenţiale, pe baza cărora am elaborat interpretări noi, ce par mai apropiate de adevăr, fiind sprijinite pe dovezi certe şi evidente. Concluziile cercetărilor noastre arată că Monumentul de la Adamclisi nu este trofeul lui Traian, că scenele de pe metope nu reprezintă luptele romanilor cu dacii din iarna anului 101-102 din Dobrogea, ci luptele dacilor cu o armată de invazie venită din Orientul Apropiat, luptă ce a avut loc într-un sezon cald de vară. Descifrarea tainelor acestui monument necesită cunoştinţe aprofundate în domeniul culturii spirituale a popoarelor antice, deoarece pe Monumentul de la Adamclisi se află simboluri ce reprezintă taine cereşti, cunoscute în antichitate numai de iniţiaţii marilor temple.

Pentru aceasta, consider studiul de faţă ca o variantă nouă faţă de tot ce s-a scris până acum, care vine să îmbogăţească fondul de cunoştinţe cu privire la acest monument şi să ofere o cale de cunoaştere a adevărului istoric din acea epocă.

Monumentul de la Adamclisi este el, în adevăr, trofeul lui Traian?

Sunt multe dovezi contrare unei astfel de ipoteze. Iată câteva mai importante:

Luptele lui Traian cu dacii în Dobrogea au avut loc în **iarna** anului 101-102, cu alte cuvinte în decembrie, ianuarie şi februarie.

Sculpturile Monumentului nu arată nici o mărturie de iarnă, ci din contră, un sezon cald de vară. Sunt arătaţi luptători goi până la brâu, desculţi sau cu sandale, copaci înfrunziţi, stejari înfrunziţi cu ghindă ajunsă la maturitate, ce indică cu precizie lunile iulie şi august ca data când a avut loc bătălia. Din moment ce sculpturile de pe monument arată un sezon de vară al luptelor, se poate spune cu toată certitudinea, că ele se referă la o altă bătălie decât cea a lui Traian cu dacii din iarna anului 101-102. Izvoarele istorice spun că dacii au fost ajutaţi în luptele contra romanilor din Dobrogea de o formaţie de cavalerie sarmată. Sculpturile de pe metope nu arată nici un adversar călare, nici un călăreţ sarmat, aşa cum sunt ei reprezentaţi de reliefurile de pe Columna lui Traian, ce se referă la primul război cu dacii. Faptul că pe Columnă este reprezentată lupta cu cavaleria sarmată şi că pe Monumentul de la Adamclisi lipseşte o astfel de reprezentare, deşi Monumentul este clădit tocmai în regiunea unde au avut loc acele lupte, constituie încă o dovadă certă că metopele se referă la o altă bătălie decât aceea a lui Traian din Dobrogea. În acest caz, rămâne de lămurit cine sunt beligeranţii şi care este data acestor lupte.

Călăreţii de pe metope, presupuşi romani de Gr. Tocilescu, sunt îmbrăcaţi în cămăşi de zale din fier sau cu solzi din piele dură. Unii sunt cu capul descoperit (Metopele 1 şi 2) iar alţii poartă coif metalic pe cap. Toţi sunt înarmaţi cu suliţă, sabie şi scut (Metopele 3, 4, 5, 6 şi 7). Dacă aceştia ar fi, în adevăr, călăreţi romani, ar trebui să fie la fel îmbrăcaţi şi să poarte aceleaşi arme ca cei reprezentaţi pe reliefurile Columnei. Călăreţii romani de pe columnă au îmbrăcăminte din pânză de in, sau cânepă, şi pe deasupra poartă o tunică confecţionată dintr-un material mai gros, ce pare a fi din piele suplă, terminată pe şolduri şi la mâneci cu colţuri în formă de dinţi de fierăstrău.

Călăreţii romani de pe columnă se deosebesc în totul de cei de pe metope. Această deosebire spune de la sine că, luptătorii călăreţi de pe metope nu sunt romani, neavând nimic asemănător cu călăreţii romani de pe Columnă. O altă constatare care surprinde este că luptătorii călăreţi de pe metope nu seamănă nici cu călăreţii daci reprezentaţi pe Columnă. Deosebirile constatate ne spun că metopele reprezintă călăreţi dintr-o altă armată şi, sigur, din alt timp.

Infanteriştii, consideraţi până acum soldaţi romani, reprezentaţi pe metope, au o caracteristică comună, aproape toţi sunt îmbrăcaţi în zale de fier şi înarmaţi unii cu suliţă, sabie şi scut, alţii cu pilum, sabie şi scut, iar alţii numai cu sabie şi scut. Infanteriştii, zişi romani, de pe metope nu au nimic comun cu infanteriştii reprezentaţi pe Columnă, care sunt îmbrăcaţi în tunică scurtă, de pânză sau de piele suplă, terminată pe şolduri şi la mâneci cu colţuri în formă de dinţi de fierăstrău. Invadatorii înfăţişaţi pe metope ca şi prizonierii de pe metope şi cei legaţi cu mâinile la spate de câte un copac, au aspect oriental, cu barba lungă şi ascuţită, unii cu barba lungă împletită în şuviţe subţiri după moda persană şi asiriană antică. Pe cap poartă bonetă împletită. Unii din ei poartă la bonetă, în partea dreaptă, un ciucure. Acest ciucure a fost confundat de cercetătorii care s-au ocupat de Monumentul de la Adamclisi, cu nodusul format din părul capului, purtat de unele triburi germanice şi a provocat multe discuţii contradictorii şi fanteziste. Între nodusul din păr şi ciucure există o deosebire tipică. Nodusul este o legătură plată puţin proeminentă, pe când ciucurele are forma aproape sferică. Ciucurele pe metopele 17, 20 dar mai cu seamă pe metopa 23, este redat în relief pronunţat, ceea ce îl face de neconfundat cu nodusul.

La stabilirea tipului unei persoane este necesar să se ia în considerare cât mai multe semnalmente caracteristice. Germanii pe Columnă sunt arătaţi ca aliaţi ai romanilor, deci ei nu pot figura în acelaşi timp şi ca adversari în tabăra dacilor. Ei, pe Columnă, sunt reprezentaţi cu capul descoperit, barba tunsă scurt şi cu pantaloni din pânză netedă. Luptătorii adversari de pe metope poartă pe cap bonetă croşetată cu un ciucure în partea dreaptă, barba lungă şi împletită în şuviţe subţiri, pantaloni croşetaţi cu dungi adânci, iar ca profil moral, total diferiţi de cel al germanilor de pe Columnă.

Toate aceste deosebiri resping ideea că luptătorii ce poartă un ciucure la bonetă de pe metope ar fi de origine germană.

Dar nu numai între armate există deosebiri esenţiale, ci şi în portul femeilor dace. Femeile dace, reprezentate pe metopele 48 şi 49, sunt îmbrăcate cu rochii lungi, ce lasă să se vadă numai laba piciorului desculţ, un fel de cămaşă dreaptă, cu mânecile scurte şi încreţită la gât, ce amintesc de iile portului naţional al româncelor. Peste mijloc sunt

...autori puteau fi doar cei ce cunoşteau tainele cerului

TRIUMFAL AL REGELUI BUREBISTA

încinse cu un cordon răsucit în formă de frânghie. Au capul descoperit şi părul adunat şi prins la ceafă.

Femeile dace reprezentate pe Columnă poartă haine mai evoluate şi cu un rafinament superior. Rochiile sunt lungi şi cad în pliuri ample iar mânecile sunt lungi. Pe deasupra rochiei poartă un fel de şal prins în faşă sub sâni, printr-o broşă, care cade în falduri largi peste coapse în jos, către spate, până sub genunchi. Părul capului este legat cu o năframă la ceafă, în picioare poartă încălţăminte uşoară.

Concluzia ce se poate formula din deosebirile îmbrăcămintei femeilor dace, este că Monumentul de la Adamclisi este mai vechi decât Columna, cu o epocă istorică, cu un număr de ani suficient de mare ca portul femeilor dace să poată evolua de la forma Adamclisi la cea de pe Columnă.

Monumentul de la Adamclisi pare a fi de origine dacică

Un studiu al compoziţiei Monumentului conduce la convingerea că el ar fi opera unui iniţiat. Scriitorii antici sunt unanimi în a spune că Marele Preot al dacilor cunoştea tainele Cerului şi ale Pământului, cu alte cuvinte el era un iniţiat în ştiinţele spirituale. Semnele geometrice de pe Monument sunt simboluri, care în limba iniţiaţilor reprezintă forţe cereşti ajutătoare omului. Pentru restul oamenilor aceste semne nu au nici un înţeles, pentru că nu ştiu ce reprezintă ele. Acest fapt ne face să credem că Marele Preot al dacilor ar fi fost singurul în stare să conceapă compoziţia Monumentului de la Adamclisi, pe motiv că nimeni altul nu era în stare de o asemenea concepţie,în spaţiul în care a fost construit.

Pe metopa 8 sunt reprezentate, în prim plan trei, oi care merg spre dreapta, iar în planul doi, doi ţapi, stând pe picioarele dinapoi, care se înfruntă. Ce ne poate spune acest tablou? În concepţia popoarelor vechi, turma de oi simbolizează poporul, iar ţapii ce se înfruntă sunt forţele care caută să stăpânească poporul: “Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun îşi pune viaţa pentru oile sale.”(Ioan 10, 11). Acesta este cheia tălmăcirii acestei scene.

Cu alte cuvinte, Dacia şi poporul dac erau ameninţate. În acest caz, metopa 8 constituie o dovadă certă că Monumentul este o construcţie dacică. În ipoteza contrarie, că ar fi o construcţie romană, metopa 8 cu simbolul său n-ar mai avea nici un rost şi ea ar fi trebuit, în mod logic, să lipsească din compoziţia Monumentului.

Existenţa ei dovedeşte, aşadar, cauzele bătăliei şi motivează importanţa victoriei repurtată de daci asupra invadatorilor. Ea justifică construirea Monumentului de la Adamclisi, ca simbol al salvării poporului dac.

Semnele geometrice de pe parapetul crenelat de pe plăcile de piatră care separă sculpturile prizonierilor, nu fac parte dintr-un alfabet vechi oriental necunoscut, după cum a spus C. W. Wutzer, şi nici nu sunt simple elemente de ornamentaţie, ci sunt simboluri, care după credinţa poporului dac reprezintă forţele cerului, care i-au ajutat pe daci să-i învingă pe duşmani. Prezenţa acestor semne pe Monumentul de la Adamclisi este o dovadă certă în plus, că autorii Monumentului nu pot fi decât Marele preot Deceneu şi regele Burebista, care cunoşteau tainele cerului, după cum atestă izvoarele istorice vechi. Fresca crenelurilor cu prizonieri, încadrată de semnele geometrice, s-ar putea traduceîn vorbe astfel: **Mica armată dacică a învins marea armată de invazie cu ajutorul cerului, iar pe duşmani i-a dat legaţi în mâinile dacilor**.

Scena de pe metopa 48 nu reprezintă un barbar şi o barbară după cum a văzut Gr. Tocilescu, ci este un invadator care a răpit o femeie dacă, pe care o duce după sine, ţinând-o strâns de mână. Dacă privim mai atent figura femeii dace, constatăm că ea are o atitudine protestatară, indicând silirea voinţei ei.

Monumentul triumfal al regelui Burebista

Corelarea datelor istorice cu constatările făcute asupra sculpturilor Monumentului, ne-a călăuzit să elaborăm o nouă interpretare şi anume că Monumentul de la Adamclisi este statuia regelui Burebista. În viziunea concluziilor stabilite în capitolele precedente, am ajuns la convingerea că Monumentul de la Adamclisi a fost construit din porunca regelui Burebista,în urma victoriei repurtată împotriva unei mari armate de invazie venită din Orientul Apropiat.

Invadatorii se pare că au venit pe apă şi ar fi debarcat în Dobrogea în regiunea porturilor Callatis şi Sardes, actualmente Mangalia-Neptun-Costineşti.

De aici s-ar fi îndreptat către localitatea Sucidava, situată pe malul dobrogean al Dunării, capitala unei uniuni tribale locale, cunoscută ca reşedinţă a regelui Roles, ce domnea înainte de ocupaţia romană.

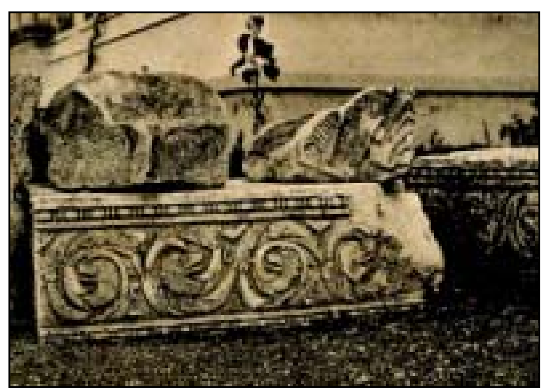
Armata dacilor a întâmpinat armata de invazie cam la două treimi din drumul ce porneşte de la Callatis spre Sucidava, la locul care se numeşte astăzi Adamclisi. După toate probabilităţile, locul acesta a fost ales şi impus de către daci ca teatru al bătăliei cu invadatorii, fiindcă în acest loc se află apă de băut, colinele învecinate par să fi fost acoperite cu păduri de stejar, după cum se vede pe metopele 31 şi 32 unde armata dacilor s-ar fi putut adăposti fără a fi văzută de invadatori, iar locul din vale, strâmtat de păduri, nu permitea armatei invadatoare nici o desfăşurare a forţelor sale şi nici manevre tactice.

Comandanţii căzuţi prizonieri, legaţi cu mâinile la spate de câte un copac, împodobesc crenelurile Monumentului, iar pe conducătorul expediţiei l-a aşezat la picioarele statuii regelui Burebista, de asemenea legat cu mâinile la spate, împreună cu cele două femei care-lînsoţeau în expediţia din Dacia. Femeile n-au mâinile legate, ele au fost aşezate pe soclul statuii cu mâinile libere, lângă stăpânul lor captiv, dacii arătând şi de data aceasta marea înţelepciune umană.

Capturarea întregii armate de invazie, împreună cu conducătorul ei, nu este ceva exagerat. Ea aminteşte de o altă întâmplare similară din sec. IVî.H., când Lisimah, regele Macedoniei, a pornit în fruntea unei armate de peste 100.000 oameni să cucerească Dacia şi, cum a pătruns pe teritoriul Daciei, a căzut prizonier cu toată armata sa în mâinile dacilor.

După cultul morţilor la daci, trupurile celor căzuţi în bătălie, autohtoni şi duşmani, au fost adunate şi incinerate pe un mare rug, anume făcut pe vârful unei coline dominate din apropierea locului în care s-a desfăşurat bătălia. Peste rugul cu cenuşa luptătorilor s-a clădit marele Monument ce aminteşte de tumulurile preistorice pelasgo-tracice. Sculpturile conţin numeroase detalii specifice timpului în care a fost construit. Fiecare detaliu conţine în sine un model determinat şi caracteristic. Întreaga decoraţiune face parte dintr-un plan bine definit şi cu intenţia vădită de a transmite posterităţii documente de mare însemnătate din viaţa poporului dac. Tipologia bazată pe puţinele elemente publicate nu se poate aplica la Monumentul de la Adamclisi, pe motiv că acesta este un exemplar unic în lume. El prezintă multe elemente originale necunoscute şi necuprinse în materialele publicate.

Virgiliu Oghină

Dacă vrem să cunoaştem evoluţia unei idei în artă, este necesar ca în toate cazurile să se ia ca temen de referinţă tipul cel mai vechi. Pentru acest aspect specific, Monumentul de la Adamclisi ne interesează în primul rând ca document istoric şi etnografic şi numai în al doilea rând ca operă de artă.

DACIA REVIVAL INTERNATIONAL SOCIETY, INC

Al IV-lea Congres Internațional de Dacologie

În zilele de 21-22 iunie 2003, la Sala Rondă a Hotelului Intercontinental din București, se va desfășura cel de-al IV-lea Congres Internațional de Dacologie "Tărtăria - 2003", consacrat în special primului mesaj scris din istoria omenirii și nu numai.

La Congres sunt invitați toți cei interesați în preistoria spațiului Carpato-Dunărean, istorici, arheologi, filologi, etnologi să participe cu lucrări inedite - bazate pe descoperiri arheologice și documentări istorice - , cercetări și studii interdisciplinare, care să contribuie la o mai bună înțelegere a originii și istoriei poporului daco-român.

Comunicările științifice se primesc, până la data de 30 martie 2003, numai în format electronic, sub formă de CD/ dischetă (preferabil) și dactilografiate la două rânduri, fără să depășească 8 pagini, însoțite de un rezumat de o pagină, pe adresa:

- E-mail: **tiberiu62@yahoo.com <mailto:tiberiu62@yahoo.com>**
- Prin poștă: **Tiberiu Frățilă, Str. Teiul Doam-nei nr. 17, Bl. 38, ap. 13, sector 2, cod 722461, București**
- Telefon de contact: **0722-229.829**

Informații suplimentare despre acest Congres și lucrările prezentate la precedentele congrese pot fi găsite accesând pagina din internet: **www.dacia.org**

Comitetul de organizare a celui de al IV-lea Congres Internațional de Dacologie "Tartaria - 2003"

Preș.: dr. Napoleon Săvescu
Secretariat științific:
Prof. dr. Augustin Deac
Conf. dr. Gheorghe Iscru
Prof. Viorica Enachiuc

Orice persoană, din țară sau străinătate, care împărtășește dorința Fundației de așezare a istoriei și civilizației dacilor pe locul meritat și dorește să devină membru activ, este invitat să completeze Adeziunea - în forma publicată alături - și să o trimită pe adresa redacției:

Com. Orăștioara de Sus
sat.Gradiștea de Munte nr.147
sau în format electronic la adresa de e-mail
nunub@mail.recep.ro

ADEZIUNE

Data: ....

Numele: ....
Prenumele: ....
Adresa:
...
...
Tel./Fax: ....
E-Mail: ....

Născut(a) în: ....
la data: ....

Profesia: ....

Am luat cunoștință de prevederile statutului Societății și doresc să devin membru al acesteia. Declar că nu voi angaja oficial Societatea din inițiativă proprie.

Semnătura,
....

CONCURS

Societatea „DACIA REVIVAL", împreună cu publicația „DACIA MAGAZIN" organizează un concurs destinat studenților de la facultățile de istorie, arheologie, filologie. Participanții vor trebui să trimită un material scris (documentar, reportaj, analiză, eseu) având ca subiect: DACII - istorie, limbă, continuitate, tradiții.

Materialele vor fi trimise pe adresa redacției, purtând datele de identificare ale autorului și posibilitățile de contact.

Cele mai bune lucrări vor fi premiate după cum urmează:
- premiul I - 5 milioane lei
- premiul II - 2 milioane lei
- premiul III - 1 milion lei.

În plus, câștigătorii concursului vor primi invitații la cel de-al IV-lea Congres de Dacologie „Tărtăria 2003", ocazie cu care li se vor înmâna premiile în cadru festiv.

Extras din STATUT

1.Denumire

DACIA REVIVAL INTERNATIONAL SOCIETY, INC

2. Descriere

Organizație culturală ce desfășoară activități cu caracter cultural științific, pe principii pluridisciplinare și nu este afiliată nici unui partid politic. Formele principale de manifestare ale acestei organizații vor fi conferințe publice și simpozioane, deschise profesioniștilor și neprofesioniștilor și prin editarea paginii web: www.dr-savescu.com/dacia

3. Scop și obiective

Organizația își propune să inițieze și să desfășoare, prin formele legale de comunicare ale mass media, următoarele activități pentru a readuce în drepturile ei adevărata istorie a poporului daco-român:

- activități de cercetare, ocrotire și promovare a limbii și istoriei străbune în toate regiunile țării, precum și în comunitățile daco-românești din afara granițelor, folosind izvoare referitoare la Daci, Vlahi și Români;
- activități de cinstire a marilor valori din trecut, care au exprimat unitatea spirituală a Daciei antice, cu prioritate a marilor personalități uitate sau încă neintegrate la locul potrivit în cartea de istorie și de limbă a poporului daco-român;
- activități de păstrare și de perpetuare a marilor comori materiale și spirituale prezente în vatra satului daco-român, ca: etica familiei țărănești, obiceiuri de viață, datin, credințe, folclor, port, etc;
- activități de afirmare și susținere a realizărilor tehnico-științifice încă necunoscute sau nerecunoscute, ale strămoșilor noștri daci, și neintroduse în circuitul universal, cum sunt: construcții, metalurgie, medicină, astronomie, etc;
- activități de ocrotire a valorilor universale ca: monumente, toponomie, embleme, simboluri din vatra Carpato-Pontico-Dunăreană, împotriva poluării, denigrării și falsificării;
- acordarea de premii anuale sub formă de diplome sau alte moduri de stimulare pentru cei interesați în readucerea din negurile timpului a adevăratei noastre istorii, a istoriei Daciei.

4.Sediul Central al Societății se află la:
21-26BROADWAY,L.IC.NY 11106, USA
Tel.718 267-7965
Fax.718 728-7635
Email: dacia@dr-savescu.com

5.Mijloacele financiare ale societății vor fi obținute prin donații și cotizații ale membrilor

6. Structura organizatorică este formată din: un președinte și șase directori, șase consilieri, șase cofondatori.

Dr. NAPOLEON SAVESCU
Fondator, Președinte
Pr. THEODOR DAMIAN
Director
Poet GELU DORIAN
Director
Ing. MARIUS SPRÎNCEANĂ
Director Tehnic
Dr. NICK STOIAN
Director Relații Publice
Jud. TUDOR PANȚIRU
Fost Ambasador al Moldovei la UN
International Legal Counceler
Ing. ANDREI VARTIC
Director, Fondator I.C.D., Chișinău
Gen. NICOLAE SPIROIU
Prim Consilier
Dr. LUCIAN DAJDEA
Cons., Relații Com. Daco-Românești
Lt. Cmnd. TIBERIU FRĂȚILĂ
Consilier, Relații Publice
PhD. MARIA MARINESCU
Secretar General
Av. DAN DIMA
Consilier Legal
Dr. VICTOR SUCIU
Consilier Financiar
PATRONI-2002
Dr. DAN CIMPONERIU
Dr. ȘERBAN COCIOBA
Dr. Șt. Ec. GEORGE PĂUNESCU
Dr. MIHAIL RUDEANU
Ing. LUMINIȚA SAVA
Dr. NICK STOIAN
Ing. ELIAS WEXLER

Această pagină, poate, nu are nimic în comun cu realitatea...

POVEŞTI DESPRE BĂTRÎNUL

Iată că după primul număr, în care povesteam despre o sabie de aur care s-a făcut nevăzută, după ce a încăput pe mâinile unui personaj care era tartor al săpăturilor arheologice din munţii dacilor, neaşteptat de mulţi oameni au contactat redacţia noastră pentru a ne povesti alte întâmplări, mai mult sau mai puţin adevărate despre aceasta. Cei mai mulţi sunt în vârstă şi au lucrat sub atenta îndrumare a personajului care tinde să devină, post-mortem, prin mărturiile adunate peste ani, un militant de seamă al falsificării istoriei noastre.

Unora le este încă frică să rostească adevăruri peste timp. Teama de umbra bătrânului mai bântuie şi astăzi prin minţile oamenilor care l-au slujit mai de voie, mai de nevoie. Alţii spun, însă, că el nu era un om rău şi că "domnii hăi mari de la Bucureşti" îl puneau să facă lucruri necurate. Nu vom rosti nici astăzi numele acestuia pentru că alte şi alte mărturii despre cum s-a scris şi s-a făurit istoria noastră în perioada foarte roşie vor mai apărea în ziarul nostru.

Cică un alt împătimit cercetător şi dascăl din acea perioadă, acoperit şi marginalizat de personalitatea orgolioasă a Bătrânului, făcuse o descoperire mai mult decît senzaţională la vremea respectivă. Undeva, prin imensitatea locurilor în care trăiseră dacii cu mii de ani înainte, cercetătorul nostru descoperi, într-o zi, o locuinţă a strămoşilor noştri. Dar locuinţa nu era una obişnuită, ca cele descoperite de înaintaşi. Nu era din lemn, aşa, ca celelalte, ci zidită trainic, tencuită şi, nu vă vină să credeţi, era chiar vopsită. La faţa locului, dintr-o privire, Bătrânul hotărâ că nu este importantă descoperirea şi îi puse pe soldaţi să dărîme şi să îngroape zidul. Explicaţia sa a fost simplă, uluitoare şi de tot rîsul. "Dacii nu erau destul de civilizaţi ca să aibe locuinţe zidite şi vopsite. Ei erau nişte oameni neîngrijiţi, murdari chiar, şi nu ajunseseră decât la stadiul de vieţuire în case de lemn sau, mai rău, în bordeie."

Cercetătorul cu pricina puse capul în pământ şi răbdă cu stoicism explicaţia la care nu putea avea o replică. Culmea este că unul din urmaşii Bătrânului în ale săpăturilor a moştenit părerile acestuia legate de civilizaţia dacilor şi, atunci când este în apele lui, explică celor dispuşi să-l asculte acelaşi lucru despre mizeria în care trăiseră dacii.

Despre tehnica Bătrânului de a distruge şi a îngropa ce nu-i convenea, mai poate fi dat un exemplu, cules tot de prin gura târgului.

Un alt cercetător îndrăznea să compare dansul în cerc al căluşerilor cu sanctuarul de la Sarmisegetusa, de unde, presupunea el, plecau solii la Zamolxe. Şi cum acest dans se termina cu uciderea şi îngroparea turcăi (un fel de arătare cu coarne care dansează în mijloc), sacrificiul solului putea da naştere la asemănări. Logic, el presupuse că la mijlocul Sanctuarului ar trebui să se afle urme ale sacrificării solilor. După adînci şi îndelungate săpături în chiar mijlocul sanctuarului, dădură într-adevăr de resturile unor urne funerare. La vederea lor, îngrozindu-se că o astfel de descoperire va dezlega misterul morţilor dacilor, Bătrânul dădu dispoziţie, conform obiceiului, ca acestea să fie îngropate şi mai ales uitate de cei care le-au văzut.

Acum, după ce am auzit astfel de grozăvii, ne tare mirăm şi greu ne vine a crede, dar dacă acestea sunt adevărate, noi... nu avem nici o vină.

(Va urma)

REVOLTA UNEI MAIMUTE
(creaţie sau evoluţie?!)

Odată, o maimuţă din neamul anecdotic,
Venind la sfat pe-o creangă de arbore exotic,
A zis: Atenţiune! Sunt foarte afectată!

Căci circulă prin lume-o vorbă, deloc adevărată,
Că omul ar descinde din buna noastră rasă.
Şi însăşi ideea aceasta-mi pare odioasă!

Aţi pomenit vreodată divorţuri printre noi?
Copii lăsaţi pe drumuri sau strigăt de război?
Cine-a văzut în hoardă la noi bolnavi mintali,

Drogaţi, lacomi de cărnuri sau homosexuali,
Escroci, bandiţi, gherile sau vreo tutungerie?
În neamul nostru nobil nu vezi aşa prostie!

Noi n-avem mafii crude în stirpea noastră aleasă,
Nici terorişti, nici dogme, nici luptele de clasă.
Cât am bătut eu jungla.. Scuzaţi, n-am observat,

În obştea maimuţească vreun cocotier privat,
Nici garduri şi nici paznici, nici pui murind de foame
Sau omorâţi în taină de aşa-zise mame.

Nu veţi vedea vreodată cât soarele şi luna
O minte de maimuţă dospind în ea minciuna.
Chiar dac-aş fi silită de vreun laborator,

N-aş deveni port-bâtă şi nici informator.
Şi iată, înc-un lucru din lumea mea de jos:
La noi nu se întâmplă război religios,

Nici sfinte inchiziţii, nici libertăţi în lanţuri
Nici chefuri după care să ne culcăm în şanţuri,
Nici ordine mondială, nici naţionalism,

Şi nici vreo îndoială ce-aduce ateism.
E-adevărat că omul a coborât la noi,
Dar nu, fiţi rezonabili,

N-A COBORÂT DIN NOI!

Că nici Socrate, cât era de zmeu,
N-a putut pune-ntâi pe ou ori pe găină,
Nici supărare nu-i pe el. Nici nu e vină,
Dar când mă mut, isteţ, în blocul meu,
Am să-mi adun vecinii la lumină
Să spună:
-al meu neon e ou... ori e găină!?

LA AŞA ELEVI, AŞA DASCĂLI!

În numărul trecut am publicat cîteva din perlele elevilor extrase din teze şi lucrări.

Întrebam atunci dacă aceste perle sunt de râs sau de plâns. De râs ar fi dacă luăm partea amuzantă a confuziei sau a unor cunoştinţe precare. De plâns ar fi dacă gândim că elevii care astăzi se exprimă în felul acesta vor duce mai departe ştafeta demnităţii limbii noastre. Dincolo de râsu-plânsu, se naşte întrebarea: cine este vinovat, profesorul sau elevul?

De la Marius Chicoş Rostogan încoace, vestitul pedagog de şcoala nouă al lui Caragiale, generaţiile de dascăli au mai scăpat printre rândurile lor şi uscături asemănătoare ilustrului înaintaş. Eminenta şcoală românească, beneficiară şi a unei inteligenţe native, şi-a croit un drum binemeritat printre marile şcoli ale lumii dar, din păcate, deriva în care se află întregul sistem de învăţământ lasă loc la fel şi fel de situaţii şi persoane care nu au nimic a face cu faima învăţământului românesc. Dascăli fără dragostea meseriei pe care o practică, luând şcoala ca pe o povară, aşteptând pensionarea, blazaţi sau nemotivaţi de un salariu ca de vidanjor, îşi predau materiile cu hei-rup-ul, plictisiţi şi contra-cronometru. În aceste condiţii, ce să înţeleagă elevul? Cum să-l iubească el pe Eminescu, sau pe Creangă, sau cum să înţeleagă faptul ca are datoria morală de a vorbi o limbă curată, românească, poate una dintre cele mai frumoase şi melodioase limbi ale pământului.

Undeva, în nordul ţării, într-o şcoală de comună, o dăscăliţă, nici bătrînă cât să aştepte pensia, nici tânără cît să fie nepricepută, încearcă să-şi înveţe elevii a-l înţelege pe poetul nostru nepereche, Eminescu, lucru remarcabil şi lăudabil, de altfel. Numai că atunci când barca ajunge să se legene pe apa cristalină, totul se năruie la explicaţiile băbesco-filozofice ale celei de la catedră:

***Mă**, voi ştiţi ce-i aia apă cristalină? Îi o apă din aceea de vezi prin ea de curată ce-i, nu ca ceea cu gomoloază, pe care o băgaţi voi în bendiauă.*

Şi din nou vine întrebarea cea mare. Râdem sau plângem? Dacă râdem noi, plânge Eminescu săracul în groapă, iar dacă plângem şi nu facem nimic, e tare trist pentru că vom mai citi mult şi bine prin tezele elevilor că "Ţaranii lui Creangă vorbeau o limbă fără greşeli de ortografie" sau că "în secolul XV limba vorbită de popor era considerată vulgară şi n-o vorbea nimeni".

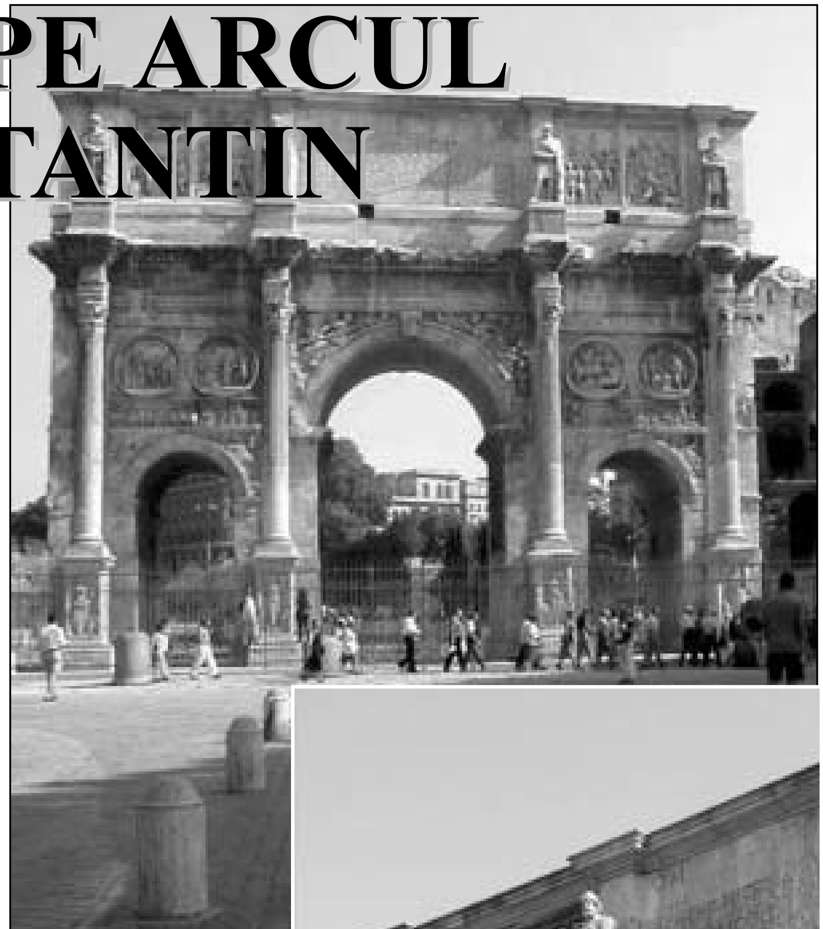
DACII ŞI TELEVIZIUNEA

Un prost obicei s-a împămîntenit în presa noastră post-decembristă. Acela de a exagera şi de a răsturna sensul unui eveniment sau al unei ştiri numai de dragul senzaţionalului, de dragul de a-l lăsa pe român cu gura căscată. Lupta crâncenă pentru câştigarea audienţei îi pune pe producătorii de ştiri în situaţii din cele mai disperate, fiind nevoiţi să facă (vorba românului) din rahat bici şi să mai şi pocnească.
Bunăoară, un post de televiziune care s-a mai remarcat şi în alte împrejurări prin tâmpenii debitate la o oră de maximă audienţă, un post pentru care istoria neamului reprezintă ceva mult mai prejos decât violurile de octogenare sau crimele boschetarilor, vine din nou şi-şi dă cu firma în cap.
După cercetări atente şi de lungă durată, un grup de istorici ajunge la concluzia că dacii, cu mult înaintea cuceririi romane, fabricau ştanţe de bătut monede din aur şi argint care imitau perfect monedele romane ale timpului.
Cu toate că istoricii nu se pronunţă asupra legalităţii baterii de monede romane la vremea respectivă, existând posibilitatea ca acestea să fi fost bătute sub auspiciile imperiului, producătorii TV prind ştirea şi o răsucesc pe placul lor. Cică obiceiurile strămoşilor noştrii daci de a falsifica şi înşela s-au perpetuat în timp, ajungând ca poporul nostru de astăzi să fie demn urmaş al celui dac.
Grosolana ironie cu care televizioniştii cu pricina picantează această ştire nu încearcă să facă altceva decât să arate, pe dos, că suntem un neam de hoţi, de bandiţi şi de falsificatori. Bravos naţiune! Bravos televiziune! Aceeaşi televiziune care, ca şi altele, nu s-a sfiit să arate printr-un clip publicitar făurit de minţile luminate ale unor derbedei că dacii erau un popor de beţivani, descoperind nu ştiu ce marcă de licoare euforică.
Ăsta da respect faţă de istoria neamului, istorie care ar fi trebuit să fie considerată şi simţită drept cea dintâi carte a unei naţiuni.
P.S.
ALOOO, domnilor de la C.N.A., v-aţi sesizat cumva?

...dacă are, noi nu avem de ce să ne supărăm!

Malus Dacus

DACII DE PE ARCUL LUI CONSTANTIN

La 25 iunie 315, aflându-se la Roma, împăratul Constantin cel Mare inaugura Arcul de Triumf, care de atunci îi poartă numele. O construcţie armonioasă bine echilibrată, măsurând circa 25 de metri în înălţime şi tot atâta în lungime, lăţimea fiind de 8 m, străbătută de trei deschideri boltite, folosite ca locuri de trecere. Monumentul se distinge însă, în chip deosebit, prin bogăţia reliefurilor reprezentate, ca şi prin valoarea lor artistică. A fost început în anul 312 e.n. pentru a glorifica titlul de "eliberator al Romei", acordat lui Constantin în urma victoriei dobândite la Podul Milvius împotriva lui Maxentius, unul dintre pretendenţii la tronul Romei. Campania împotriva lui Maxentius, începută la Milano şi continuată la Verona şi Roma, constituie, de altfel, subiectul unora dintre sculpturile amplasate pe diverse faţade ale Arcului

Ce este de remarcat la acest monument al importantului împărat roman este decorarea arcului cu opt statui ale dacilor. Şi nu orice fel de statui, ci deosebit de impunătoare. O mulţime de controverse s-au născut, legate de prezenţa acestor statui şi a altor scene în basorelief în care dacii ocupă un însemnat rol atât numeric cât şi ca mărime. Au fost unii istorici care au atribuit prezenţa pe arc a dacilor, faptului că înfrângerea lor de către armatele romane la 106 ar fi reprezentat o mare victorie a imperiului. Au fost alţii care au pseudointitulat una dintre statuile de pe arc drept dac înfrint. Aceste interpretări au fost şi vor rămâne doar în ton cu orchestra falsificatorilor de istorie.

O raţiune simplă vine însă să contrazică aceste presupuneri forţate. Constantin cel Mare era, se ştie, dac născut în satul Nis, la sud de Dunăre. El a fost împăratul care a mutat capitala la Constantinopol, punând bazele Imperiului Roman de Răsărit, iar prin edictul de la Milano din 313 D.H., va face creştinismul obligatoriu pe întreg teritoriul imperiului.

El urmase la tron altor doi împăraţi romani de origine dacă, Galer cel Bătrân, care schimbase numele Imperiului Roman în Imperiul Dacic, stabilind capitala la Salonic, şi Galer cel Tânăr. Se ştie, de asemenea, că în armata lui Constantin cel Mare cei mai importanţi generali erau dacii, iar luptătorii daci se distingeau prin vitejie. Victoriile lui Constantin cel Mare se pot atribui astfel tocmai acestei vitejii a dacilor şi de aici prezenţa acestora pe arcul triumfal.

Aceasta dovadă în plus a consideraţiei şi respectului faţă de daci, prin aşezarea pe arc, are şi un precedent prin existenţa Arcului de Triumf al predecesorului său Galeriu cel Bătrân, ridicat la Tesalonic. Şi acolo, prezenţa comandanţilor daci în ilustrarea victoriei asupra perşilor este reprezentativă. Niels Hannestad afirmă că acest monument este cel mai important dintre monumentele tetrahice păstrate, el consemnând pentru eternitate triumful dacilor în întreaga lume antică orientală şi occidentală.

Un alt element care infirmă ipoteza dacilor umiliţi şi înfrânţi ţine mai degrabă de reprezentarea artistică a basoreliefurilor şi a statuilor. Expresia blajină a feţelor de daci, demnitatea cu care sunt reprezentaţi şi, nu în ultimul rând, îmbrăcămintea deosebit de îngrijită, lipsa unor elemente care să exprime umilirea lor sunt tot atâtea motive pentru a considera Arcul de Triumf al lui Constantin cel Mare o apreciere a naţiunii dacice şi o omagiere a propriei sale origini.

SFATUL MEDICULUI

dr. Liviu Georgescu

HIPERTENSIUNEA ARTERIALĂ

Hipertensiunea arterială este o boală foarte frecventă, fiind definită ca valori ale tensiunii arteriale peste 140, valoarea sistolică şi peste 90 cea diastolică, dacă aceste valori au fost înregistrate repetat, de câteva ori, în poziţia şezând, după un repaus de cel puţin 5 minute.

Hipertensiunea arterială este de 2 feluri:

- esenţială, în care nici o cauză nu poate fi identificată şi în care factorii genetici joacă un rol important;
- hipertensiunea arterială secundară, în care alte boli sau anomalii pot fi identificate.

Acestea sunt: boli renale şi ale vaselor renale, boli endocrine, cum ar fi hipertiroidismul, boala Cushing, anumite tumori secretoare de substanţe care cresc tensiunea arterială.

Odată stabilit diagnosticul de hipertensiune arterială, pacientul trebuie să înceapă un program de schimbare a stilului de viaţă. Factorii de risc şi agravanţi trebuie să fie identificaţi şi corectaţi: fumatul, excesul de sare şi alcool, creşterea colesterolului, sedentarismul, diabetul, obezitatea.

Este bine să recurgem la un program de exerciţii aerobice, iar stresul trebuie să fie eliminat.

Acolo unde se poate, vom elimina medicamentele care cresc tensiunea arterială: multe medicamente de răceală şi de tuse, anticoncepţionalele, cortisonul, aspirina în doze mari şi medicamentele de tip advil.

Hipertensiunea arterială este ea însăşi un factor de risc pentru: bolile cardiovasculare, angina pectorală, infarctul, accidentele vasculare cerebrale, afectarea funcţiei rinichiului, boli ale retinei cu hemoragii şi edeme, ducând la afectarea vederii. Inima suferă datorit faptului că trebuie să pompeze împotriva unei rezistenţe crescute, muşchiul cardiac se îngroaşă şi se dilată, circulaţia inimii suferă şi funcţia scade rezultând insuficienţă cardiacă.

Cu vârsta, arterele se sclerozează şi pe pereţii lor se depun plăci de colesterol care scad circulaţia către organe. Ele se pot sparge, rezultând trombozele sau cheaguri de sânge intraarteriale. Aşa se produc infarcturile şi accidentele vasculare cerebrale ischemice. Uneori, arterele se dilată şi se pot rupe, cu hemoragii intracraniale sau în torace şi abdomen.

Datorită acestor complicaţii grave, hipertensiunea arterială trebuie să fie identificată şi tratată promt şi corect.

Dacă valorile tensionale nu sunt mari şi pacientul nu are factori de risc, schimbarea stilului de viaţă poate fi suficientă.

Dacă după aceste măsuri tensiunea arterială este încă mare, tratamentul cu medicamente trebuie instituit în funcţie de nivelul tensiunii arteriale şi de bolile asociate.

Se începe cu un medicament în doze crescute până când tensiunea este controlată, adică nu mai mult de 140 sistolica şi 90 diastolica.

Dacă un singur medicament nu ţine tensiunea arterială la valorile dorite de mai sus, o combinaţie de medicamente este, de multe ori, necesară.

Dozele medicamentelor adăugate ulterior sunt crescute în aceeaşi manieră ca şi primul medicament, până când tensiunea ajunge la valorile dorite. Odată început, tratamentul trebuie luat zilnic şi, în marea majoritate, pentru toată viaţa, pentru a preveni complicaţiile deja menţionate. Uneori, când factorii agravanţi au fost înlăturaţi, tratamentul poate fi redus şi rareori, chiar oprit.

Este bine ca pacienţii să-şi măsoare tensiunea arterială acasă, şi, dacă au diabet, zahărul în sânge.

La doctor, pacientul trebuie să aibă o electrocardiogramă, chiar dacă nu are simptome cardiace, şi analize de sânge şi urină periodice pentru electroliţi, funcţia renală, glucoză, colesterol, anemie, proteine şi sânge în urină.

În dietă, sunt necesare reducerea carbohidratelor şi grăsimilor şi suplimentul de potasiu, calciu şi magneziu, uleiul de peşte şi fibrele vegetale din fructe şi legume. Fructele conţin zahăr şi trebuie folosite în cantităţi moderate, şi mai reduse la cei cu diabet.

Cooperarea cu doctorul este foarte importantă pentru un bun control al tensiunii arteriale şi prevenirea complicaţiilor.

DIABETUL ZAHARAT

Diabetul este o boală metabolică în care zahărul din sânge creşte la valori anormale. Aceasta se întâmplă datorită unei lipse relative sau absolute de insulină, hormonul produs de pancreas.

În diabetul aşa zis de tinereţe, care apare la copii, adolescenţi şi tineri, producţia de insulină a pancreasului e diminuată substanţial sau absentă, datorită, în general, unui proces autoimun.Pacienţii sunt slabi şi au nevoie de tratament cu insulină

În diabetul de maturitate, pacienţii sunt de cele mai multe ori supraponderali sau obezi, iar nivelul de insulină poate fi normal sau ceva mai scăzut. Aici intervine rezistenţa celulară la insulină şi factorul genetic joacă un rol important. La aceştia diabetul se instalează încet iar simptomele care ridică suspiciunea de diabet sunt: senzaţia de foame şi sete exagerate, volumul excesiv al urinii, transpiraţii anormale, infecţii repetate, furunculoză extinsă, mâncărime genitală, vindecarea defectuoasă a rănilor, slăbiciune, ameţeală.

Diabetul este o boală sistemică, deci poate afecta orice sistem şi organ al corpului. Afectarea se produce prin compromiterea circulaţiei vaselor mici şi mari. Complicaţiile cele mai de temut sunt:

- *hemoragiile şi edemele oculare ducând la orbire;*
- *afectarea rinichiului, la început, prin eliminarea proteinelor în urină şi, mai târziu, afectarea funcţiei renale până la compromiterea totală şi dializă;*
- *ateroscleroză exagerată, tulburări de coagulare şi ale pereţilor vasculari ducând la infarcte miocardice şi accidente vasculare cerebrale şi paralizii;*
- *arterite complicate în cazuri extreme de gangrene şi amputaţii;*
- *tendinite şi artrite, sindroame de tunel carpal;*
- *afectări nervoase ducând la sindroame dureroase, de lipsă a senzaţiilor, paralizii motorii sau ale intestinelor cu constipaţie sau diaree;*
- *variaţii ale tensiunii arteriale.*

Diabeticii sunt predispuşi la infecţii de tot felul.

În cazuri extreme, diabeticii pot intra în comă.

Factorii agravanţi sunt: deshidratarea, excesul alimentar, nerespectarea tratamentului pentru diabet şi anumite medicamente cum ar fi diureticele şi cortizonul. Zahărul în sânge trebuie să fie verificat ca şi colesterolul, anual, şi chiar mai frecvent dacă persoanele au un risc crescut sau au simptome sugestive.

Persoanele cu risc crescut sunt cele care au diabetici în familie, care sunt sedentari şi supraponderali, fac excese de dulciuri, au infecţii repetate, alcoolicii şi cei cu pancreatită cronic, persoane cu valori minimal anormale în trecut, femeile care au născut copii cu greutate crescută, pacienţii care iau anumite medicamente.

Odată pus diagnosticul de diabet, pacientul trebuie pus pe o dietă adecvată şi urmărit frecvent. Dacă valoarea zahărului în sânge nu e foarte mare, în general sub 200 mg pe ml, se indică o dietă balansată cu reducerea carbohidratelor (dulciuri, pâine, paste, cartofi), a grăsimilor animale şi cărnii roşii şi iniţierea unui program de exerciţiu fizic. Acelaşi regim se indică şi pentru cei cu colesterol ridicat.

De cele mai multe ori, diabeticii au un dezechilibru mai amplu al metabolismului cu creşterea colesterolului şi a trigliceridelor. Dacă acest regim nu scade zahărul în limitele dorite, adică cât mai aproape de normal, pentru a evita complicaţiile, se indică tratamentul cu medicamente.

Diabetul la tineri se tratează de la început cu insulină pentru că aceştia au nivelul de insulină foarte scăzut sau nul.

Diabetul de maturitate se tratează cu pastile care au diferite mecanisme de acţiune: stimularea insulinei din pancreas, scăderea producţiei de zahăr la nivelul ţesuturilor, în special la nivelul ficatului, muşchilor şi intestinelor, şi scăderea rezistenţei celulelor la acţiunea insulinei. Se începe, de obicei, cu un tip de medicament şi se creşte până la doza maximă, apoi se fac combinaţii de medicamente dacă primul sau al doilea în doze maxime nu au dat rezultatul dorit în combinaţie cu o dietă adecvată şi exerciţiu.

În final, se adaugă insulina, care trebuie să fie evitată pe cât se poate. Medicamentele care cresc glicemia trebuie să fie evitate sau prescrise cu precauţie. Deshidratarea la diabetici este periculoasă şi trebuie să fie evitată cu orice preţ.

Pacienţii cu diabet au de obicei şi alte boli ca hipertensiune şi hiperlipidemie care necesită tratament adecvat. Pe lângă examenele generale fizice, de sânge şi urină, pacienţii cu diabet trebuie să aibă un examen anual la oftalmolog şi la podiatrist pentru că tăieturile, mai ales la picioare, se pot vindeca greu şi se pot infecta.

Proteinele în urină se verifică anual iar glucoza legată de hemoglobină, glicohemoglobină, o dată la trei luni.

Acestea ne indică un bun control al glicemiei şi, prin urmare, absenţa sau întârzierea apariţiei complicaţiilor, uneori foarte grave, ale diabetului.

REMEDII STRĂVECHI

BOABELE DE IENUPĂR

Ienupărul este folosit în tratarea următoarelor afecţiuni: cardiace şi circulatorii, gastro-intestinale, hepatice, prostată, astm bronşic, psihopatii, viroză respiratorie, urticarie, furunculoză, psoriazis, ciroză hepatică, reumatism, cefalee, varice, gută, menopauză, obezitate, ş.a.

Cura durează 23 de zile. În prima zi se iau patru boabe de ienupăr, în a doua zi cinci boabe, apoi se creşte progresiv până în ziua a douăsprezecea când se iau cincisprezece boabe.

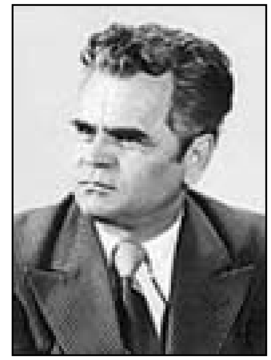
Din ziua a treisprezecea începem să scădem câte o boabă zilnic, până la sfârşitul curei. Pentru un tratament complet este nevoie de 213 boabe de ienupăr. Înainte de a fi înghiţite, este nevoie ca boabele să fie mestecate foarte bine.

Nu se recomandă boabele de ienupăr în afecţiunile renale inflamatorii.

Hristu Cândroveanu:

”Nu suntem o minoritate. Suntem români și vrem să rămânem români”

de Marius Dobrescu

Scriitor, ziarist si editor, Hristu Candroveanu este presedintele Societatii de Cultura Macedoromana si un reputat specialist în problemele romanilor de la sudul Dunarii. Este editorul a numeroase culegeri de folclor macedoroman, precum: "Antologie de lirica aromana" (1975), "Antologie de proza aromana" (1977), "Povesti de la miazazi" (1976), "Cinci balade aromane" (1996) etc. Editeaza revistele "Desteptarea" si "Dimandarea parinteasca". Este autorul unui impresionant roman inspirat din viata romanilor sud-dunareni ("Marea serenitatii", 1996). Hristu Candroveanu este, într-un cuvant, omul cel mai potrivit pentru a vorbi despre chestiunea aromana.

Domnule Cândroveanu, este evident că, în ultima vreme, despre aromâni se vorbește din ce în ce mai puțin. Când se discută despre "românii din vecini", atât autoritățile, cât și media românești manifestă un soi de oboseală sau, mai rău, de plictiseală. Iată de ce cred că o discuție despre aromâni, cu dvs., ar fi utilă și interesantă. Pentru început, ar fi bine să ne spuneți câte ceva despre originea românilor de la sudul Dunării. Așadar, de unde au apărut aromânii?

Vorbind despre aromâni, cineva spunea că singura diferență dintre ei și români este un a protetic: aromâni - români. Dar, cei mai numeroși dintre ei, farseroții, nici măcar nu-și spun aromâni, ci rămâni. Deci, există chiar conștiința populară că ei, aromânii, sunt români și nu altceva. Este limpede că este așa, pentru că aromânii sunt urmașii tracilor balcanici și, după cum se știe, geții și dacii erau și ei traci, tracii din Dacia. Sigur că între geto-daci și tracii din sud erau oarecare deosebiri dialectale, așa cum există, și în prezent, deosebirea aceasta dialectală între dacoromani și aromâni. Se știe că aromânii nu vorbesc dialectul dacoroman - și nici nu era posibil așa ceva, ei fiind formați în sud - ci dialectul macedoroman, adică cel din sudul Dunarii. Lingvistul german Gustav Weigand a fost primul care i-a numit aromâni și, de atunci, s-a încetățenit acest termen.

Deci, repet și subliniez: aromânii sunt urmașii locali ai tracilor. Aceasta este una dintre teoriile privind originea lor și mi se pare cea mai plauzibilă.

Există și o altă teorie: că aromânii ar fi urmașii unei părți din populația romanizată a Daciei, care s-ar fi deplasat în sud, mai ales că romanii erau crescători de oi, și care ar fi ajuns, cu turmele lor, până în Pind. Există o asemenea populație, dar ea este puțin numeroasă și nu se poate explica așa prezența masivă a aromânilor în Peninsula Balcanică.

Dacă vorbim despre numărul lor, firește că statisticile actuale sunt nerelevante. Totuși, câți aromâni există în Balcani și unde sunt amplasați?

Sigur, majoritatea covârșitoare a aromânilor se află în Peninsula Balcanică. Cei mai mulți dintre ei sunt în Grecia, în jur de 700 000 de suflete. Să nu vă mire asta, pentru că Dimitrie Bolintineanu spunea, într-o carte scrisă în 1856, după o călătorie în locurile natale ale tatălui său, ca, la începutul sec. al XIX-lea, conform unor statistici turcești, aromânii erau cam 1.250.000. Păi, pe atunci, spune el, nici grecii nu erau mai mulți, nici bulgarii și nici sârbii. Prin urmare, dacă aromânii nu ar fi fost asimilați continuu, astăzi ar fi putut să fie un popor cam cât grecii sau cel puțin cât albanezii.

Lucrurile nu stau așa, pentru că ei, de secole, sunt asimilați fără încetare. Și în Albania sunt destul de mulți, mai ales în sud: în jur de 400.000. În Macedonia, sunt cam 200.000-250.000 de aromâni. Și chiar aici, în țara românească, veniți succesiv, începând din sec. al XVIII-lea, s-ar afla iarăși în jur de 200.000 de aromâni.

Se știe foarte puțin despre istoria aromânilor, mai ales despre începuturile lor.

Istoria aromânilor a fost destul de furtunoasă, o istorie care nu le-a permis să se afirme. Și când spun asta, mă gândesc la faptul că ei nu și-au putut întemeia un stat statornic, cum s-a întâmplat aici, la nordul Dunării, pentru că numai într-un stat care are granițele lui și care-și apără acel teritoriu, un popor se poate dezvolta.

Așadar, istoria a fost mai vitregă cu aromânii. Este adevărat că, încă din sec. al X-lea, ei au început să-și întemeieze așa-numitele vlahii (Vlahia Mare, de pildă, despre care a scris atât de frumos George Murnu), dar nu au reușit să mențină aceste formațiuni statale, pentru că ei au trăit numai între neamuri străine. Doar în sec. al XII-lea au putut să întemeieze ceea ce s-a numit imperiul romano-bulgar, al Asaneștilor.

O figură strălucită a acestui imperiu a fost Ioniță, cel care a intrat în contact cu papa Inocențiu al III-lea. În corespondența pe care au purtat-o, papa îi "deschidea ochii" lui Ioniță spunându-i că este de sânge latin si că ar trebui, prin urmare, să treacă la catolicism.

Deși Inocențiu i-a trimis un înalt prelat care să-l încoroneze, felul cum a fost tratat, cu mult sub pretențiile lui, l-a nemulțumit pe Ioniță. Urmarea: el a refuzat să treacă cu aromânii la catolicism, ceea ce a fost o eroare fatală. Asta v-o spun eu, un credincios ortodox. De ce a fost o eroare? Pentru că, dacă Ioniță ar fi făcut-o atunci, în sec. al XII-lea, aromânii n-ar mai fi fost asimilați. Dar n-a fost să fie așa și, peste un secol, imperiul lui a devenit imperiu bulgar.

Există obiceiuri sau tradiții care să-i apropie pe aromâni de români și să-i deosebească de popoarele în mijlocul cărora trăiesc?

Bineînțeles că există așa ceva: obiceiurile de Crăciun, obiceiurile de Paști, cele de la nunți, de la botezuri. Categoric, sunt aceleași. De altfel, și vocabularul spune asta: bisearica, cruti (cruce), preftu (preot) sunt aceleași, deși ei se află la o depărtare de sute de kilometri de masa românească de peste Dunăre.

Marea asemănare a celor două dialecte, daco-roman și aromân, nu mai trebuie demonstrată. O simpla frază, rostită în ambele dialecte, poate fi cel mai bun argument.

Acest lucru a fost confirmat de înșiși cronicarii medievali bizantini, care au scris: "Vlahii de la noi vorbesc o limba asemănătoare cu cea a vlahilor de peste Dunăre". Deci, opinia generală este că aromânii și românii sunt de același neam. Faptul că mai sunt unii, chiar printre noi, care neagă acest lucru, nu li se poate imputa lor, ci ignoranței în care au fost ținuți. Eugeniu Coșeriu, un mare filolog care trăiește la Tübingen, în Germania, mi-a spus odată, apropo de acest fapt: "Dragul meu, sigur că sunt asemenea români, în Albania sau în Grecia, care, neinformați, cred că numai ei vorbesc această limbă. Dacă ar ști însă că și-n altă parte se vorbește la fel, în mod sigur și-ar da seama că fac parte dintr-un ansamblu, dintr-o comunitate mult mai mare".

De altfel, toți marii istorici, toți marii filologi au spus același lucru. Și nici nu e nevoie de prea multe demonstrații. Iată, am să vă dau un exemplu care ilustrează faptul că aromânii și românii vorbesc aceeași limbă. Am fost în Albania, cu mulți ani în urmă. Călătorind spre Korcea, ne-am apropiat de Bithkuqi, un sat aromânesc din zonă, pe care am vrut să-l vizităm. Până am ajuns noi acolo, la marginea satului s-a strâns un grup de oameni.

După ce am coborât din mașină, eu i-am salutat: "Bună dzua, oamini buni!" S-a lăsat o tăcere de câteva clipe, de uimire, după care unul dintre ei a îndrăznit să răspundă: "Di iu ești tini, di la noi, di aua?" (De unde ești, de la noi, de aici?) La care eu am răspuns: "Nu, eu nu escu di aua, escu di Romania." El a rămas uimit: "Ma cum? Ari ramâni și în România?" (Dar cum? Sunt români și în România?). În simplitatea lui, mai ales că pe vremea aceea erau ținuți de Enver Hodja într-o ignoranță totală, nu știa că mai vorbesc și alții limba română. Intelectualii sau cei care au mai umblat prin lume n-au mai avut astfel de dileme.

E clasic cazul lui Averchie, călugărul de la Muntele Athos, care, venind în țară cu treburi și aflându-se pe câmpul Cotrocenilor, unde tocmai se desfășura o paradă militară în prezența lui Cuza Vodă, auzind comenzile comandanților, a sărit în sus și a exclamat: "Și eu escu armân!" Această întâmplare nu trebuie să ne mire, pentru că aromânii au același fond principal de cuvinte ca și românii, ceea ce spune de la sine că sunt chiar români. Pâini, apă, frate, soră, feata, ficior, folosite zi de zi, arată cel mai bine lucrul acesta.

Care este situția actuală a aromânilor în Balcani? Cum sunt considerați ei în secolul 21?

Situația lor, astăzi, este catastrofală. Probabil că nu vor trece multe decenii, 20-30 de ani, și în Balcani nu se va mai vorbi aromânește. Am informații că, de exemplu, în Pind, în satele aromânilor, nu mai auzi vorbindu-se acest dialect decât la oamenii în vârstă. Chiar și așa, ceea ce se vorbește este foarte împestrițat, mai ales cu grecisme. Asta se întâmplă și în Albania și în Macedonia, la Skopje, unde, de asemenea, am fost.

Dacă statul roman nu va face ceva, această populație va fi integral asimilată. Aici e ceva de neînțeles: România mică a putut să deschidă peste 125 de școli și de biserici, și România noastră de astăzi, chiar dacă nu mai este România mare, nu poate face chiar nimic? Sigur, nu mai pot fi deschise vechile școli, pentru că aromânii cred acum că sunt un alt popor și că vorbesc o altă limbă, ci altceva, mult mai inteligent. Să-i lase pe aromâni să învețe în limba popoarelor printre care trăiesc, dar să ceară ca în programa analitică, în zonele unde aromânii sunt majoritari, să se introducă ore de limba română și de dialect aromân. Măcar atâta lucru ar putea face statul roman. Dar, dacă n-o va face mai repede, peste zece-douazeci de ani n-o să mai aibă pentru cine. E mare păcat că se întâmplă așa...

Există unele voci care susțin că ar fi poate mai avantajos, din punct de vedere material, ca aromânii să se declare aici, în România, minoritate națională și să obțină, în felul acesta, niște stipendii de la guvern. Cum comentați aceste afirmații?

Lucrul acesta mi s-ar părea un sacrilegiu.

Cândva, când era ministru al Culturii, dl. Andrei Pleșu mi-a spus așa: "Domnule Cândroveanu, acceptați că sunteți o minoritate și veți avea susținere cum au albanezii, de exemplu, care sunt puțini, câteva mii de oameni, sau celelalte minorități, și totul va fi OK." Și eu i-am spus: "Domnule ministru, de-aș ști că vor pieri aromânii, și eu, cel puțin, personal, nu pot accepta așa ceva. Pentru că noi nu suntem minoritate. Suntem români și vrem să rămânem români. Cum să accept eu să mă consider minoritar? Când eram elev de liceu, tatăl meu mi-a spus: "Noi, românii, am avut două gospodării, mai băiatule. Una aici, în nord, peste Dunăre, unde ne aflăm acum, și alta acolo, în sud. Și aia de acolo a luat foc, cum se vede, pe aia n-oi mai avem, așa că, uite, am venit aicea". Păi, s-ar întoarce tatăl meu în mormânt, dacă eu, Cândroveanu, om care a învățat carte românească aici, și scriitor, aș accepta ideea că aromânii sunt o minoritate. În ruptul capului, nu. Și toți cărturarii aromâni adevărați sunt de acord cu mine că suntem români și că nu trebuie să acceptăm în nici un caz să fim considerați o minoritate.

REÎNVIEREA DACIEI
DIN NOU LA RADIO ROMANIA ACTUALITĂȚI

Postul național de radio «Romania Actualități » revine în atenția iubitorilor istoriei dacilor. În zilele de luni 3,10,17, 24 și 31 martie de la ora 0.15 în cadrul emisiunii "Noapte Albastra" și în zilele de duminică 23 și 30 martie orele 0.30 în cadrul emisiunii "Radio Radios" veți avea ocazia să fiți alături de dr. Napoleon Săvescu și invitații săi într-o rubrică deja consacrată: REÎNVIEREA DACIEI.

ATLANȚII DIN CARPAȚI

ecouri livrești sau realitate istorică

de ADRIAN BUCURESCU

Imperiul Atlant m-a fascinat încă din copilărie. Am știut de atunci că nu doar Strâmtoarea Gibraltar se numea in vechime Coloanele lui Herakles, ci și Strâmtoarea Bosphor.

Volumul "Atlanții din Carpați", apărut la inspirata editură OBIECTIV din Craiova, își are obârșia în tenacitatea aproape obsesivă a unui autor care ne-a obișnuit cu lovituri de teatru."Dacia secretă", "Dacia magică" și "Enigma Atlanților" sunt puncte de referință în domeniul preistoriei acestui spațiu în care trăim.Convingerea lui Adrian Bucurescu este că dacă vrem să ne cunoaștem adevărata istorie, trebuie să pornim de la începuturi. Și aceasta pentru că numai acolo pot fi descoperite Marile Secrete. Așa cum afirma Eugen Delcea, editorul acestui volum de excepție, "Atlanții din Carpați" dezvăluie și o serie de mari secrete ale omenirii, pe care unii le-ar vrea îngropate pentru totdeauna. Parcurgând doar introducerea acestei lucrări trecem pe un tărâm plin de mistere la a căror dezlegare nu am visat niciodată.

Vladimir Brilinsky

Apoi mi-am dat seama că Marea Neagră desparte două continente, Europa și Asia, și că ea este Marea Atlantă pomenită în dialogurile lui Platon. Statuetele zise Gânditorul și Femeia lui, descoperite lângă orașul Cernavodă, ce-i reprezintă pe Poseidon și Kleitho, mi-au confirmat ipoteza că, Imperiul Atlant își avea centrul pe țărmul apusean al Mării Negre.

Am copilărit nu numai în satul meu natal, ci și la Copuzu, sat aflat la poalele cetății getice Helis, de la Piscul Grăsanilor, loc înconjurat de legende și taine. Am crescut cu patimă pentru geto-daci.

La 14 septembrie 1980, aflându-mă la pescuit pe malul de vest al Lacului Sărățuica, am avut o revelație mistică, o vedenie a Celor Doi Zalmoxis, ce mi-a primenit definitiv destinul.

Sunt licențiat în Litere, ceea ce presupune că nu sunt străin de lingvistică, de mitologie și folclor, de literatura noastră arhaică și chiar de istorie. Vreme de 11 ani, am fost profesor de limba și literatura română.

Am publicat, în ziare și reviste, câteva mii de articole privind istoria, religia, limba și literatura noastră arhaică și chiar de istorie. Vreme de 11 ani am fost profesor de limba și literatura română.

În afara imensei bibliografii pe care am parcurs-o, am străbătut pământul românesc în cruciș și în curmeziș, cercetându-i cu luare aminte, vestigiile, în muzee, în orașe și sate, în ruine străvechi, în munți, dealuri și văi, în câmpii și pe țărmul Mării Negre. Am ajuns la Balcic și la Varna, la Cernăuți și în Maramureșul istoric, până la Ujgorod.

Întru aceasta, am norocul că menirea mea de jurnalist la Departamentul Cultură al Cotidianului ,,România Liberă'' este de a scrie despre muzee și monumente istorice.

La leatul 1997 am publicat volumul, "Dacia Secretă", la editura **Arhetip**, urmat, în 1998, de ,,Enigma Atlanților'', la editura **Axa**. În 1999, la editura Arhetip, am publicat volumul ,,Dacia Magică''. Mi-au mai apărut încă trei cărți, dar fără legătură cu istoria.

Mărturisesc, cu smerenia cuvenită, că volumele istorice au avut succes la publicul larg, iar printre unii ,,specialiști'' au stârnit necaz.

Neavând argumente împotriva unor noutăți stiințifice, adversarii m-au atacat verbal și în scris, ploua cu insulte. S-au aflat totuși oameni de cultură, inclusiv străini care să aprecieze cărțile.

Slavă cerului, nu sunt singur pe drumul inițiatic! Dar se pare că noi, Străjerii Sfântului Graal, suntem o specie pe cale de dispariție.

Dacă-i așa măcar să pierim cu fruntea sus!

,,Enigma Atlanților'' este o carte diferită de prezentul volum, dar duce la aceeași magnifică istorie a primului și a celui mai întins imperiu din lume.

Am străbătut o parte din cel de-al doilea regat atlant, Germania, Buerebuistas până la lacul Constanța, adică până la hotarul apusean al Împărăției lui Buerebuistas. Am mers prin cea de-a treia țară atlantă, Italia de la Trieste până în Insula Capri. Am survolat Iranul, Afganistanul, Pakistanul și India care, în străvechime, au făcut parte din al șaselea regat atlant. Am avut privilegiul de a vedea Egiptul, spectaculosul continuator al celui de-al optulea regat atlant, cercetând piramidele și Sfinxul de la Gizeh, templele de la Luxor și Karnak, mormintele de pe Valea Regilor și Valea Reginelor și muzeele. Am călătorit cu vaporul pe apele Nilului și am străbătut pustiul egiptean. În fine, am fost în Tunisia, parte din a zecea țară atlantă, prin vechile ei cetăți, precum și în safari prin selenara Sahară. Am ajuns în China, lămurindu-mă asupra unei culturi străine, celei atlante.

Așadar, volumul ''Atlanții din Carpați'' este înălțat, în bună parte, pe cercetări la fața locului, nu numai pe străvechi ecouri livrești sau folclorice.

Pe cei de bună credință îi salut. Pe detractorii Daciei, pe cei roși de prejudecăți și de complexe de inferioritate, îi deplâng…

De fapt,mi-e

Dor de Zalmoxis

În globul de cristal
m-am privit az-noapte:
aveam păr de aramă
și pielea de lapte.
Parcă eram un principe get,
Cu ochi mari și verzi-albăstrui,
Cu mâna pe pumnalul nemilos
Kogaionul să-l sui
Și între zăpezi să-mi dau foc
Iar cenușa să mi-o spulbere vântul
Și sufletul în straie de paradă
Să părăsească în triumf pământul

Dacia Magazin
Publicație lunară de istorie și cultură

Dr. NAPOLEON SĂVESCU
director fondator

Vladimir Brilinsky
redactor șef

Volodia Macovei
secretar general de redacție

Bogdan Brilinsky
tehnoredactor

COLABORATORI
Prof. Mihaela Albu N.Y.
Columbia University
Emilia Alexandrescu N.Y.
Adrian Bucurescu
Prof. Augustin Deac
Prof.Gheorghe Iscru
Lucian Stanciu

FOTOREPORTER
Radu Brilinsky

CORECTOR
Ema Boldur

Publicație editată de fundația
DACIA REVIVAL INTERNATIONAL
sub patronajul :
dr. DANIEL CIMPONIERU
dr. LUCIAN DAJDEA
dr. LIVIU GEORGESCU
dr. MIRCEA GOLIMBU
dr. NAPOLEON SĂVESCU
dr. NICK STOIAN
REDACȚIA:
Com. Orăștioara de Sus sat.Gradiștea de Munte nr.147
tel/fax 0040 254 223853
e-mail nunub@mail.recep.ro
www.dacia.org
Tiparul executat la imprimeria
GraphoTipex Deva
ISSN 1583-5316

POLEMICI

Să ne rupem de trecut

(continuare din pag. 2)

Asistăm cu mâhnire la o... recrudescență?...

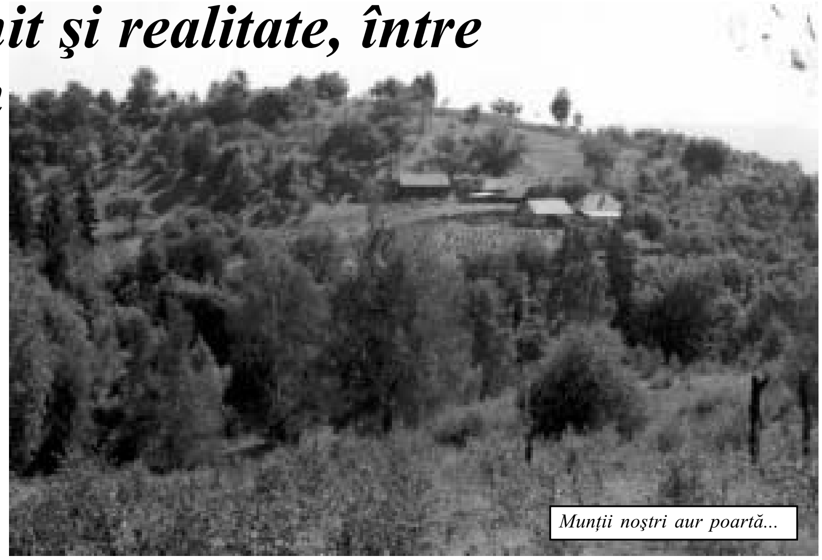
Denaturând adevăratul sens al "naționalismului", acest nobil sentiment, identificat de marele nostru istoric Nicolae Iorga, ca și de întreaga pleiadă de fruntași ai intelectualității românești, în autenticul, vigurosul și sănătosul "patriotism", care a mobilizat generații și generații de luptători în vederea împlinirii marilor aspirații naționale.

Noi credem că a sosit vremea, iar timpurile sunt prielnice pentru a scoate la iveală acest trecut îndepărtat al poporului nostru, atât de contestat și învăluit în ceața vremurilor pentru a ne găsi plămada etno-culturală multimilenară, din care venim și care ne-a marcat din capul locului identitatea .

De aceea, se cuvine a începe istoria poporului nostru cu începutul, fapt remarcat și de mult hulitul Nicolae Densușianu, eminentul istoric care preciza: "Istoria noastră nu începe cu Herodot" (citit de la dreapta spre stânga cum scriau geto-dacii). Aflăm că urmașul dorienilor din Carpați purta numele de Todore, adică Tudor, iar ce afirma părintele istoriei despre daco-traci, se referea la o perioadă târzie a istoriei noastre. Homer și războiul troian erau un punct de reper, dar înainte de homer (ionianul) și mai înainte de greci, a existat o civilizație anterioară celei elene a cărui leagăn s-a aflat la Dunărea de jos. Poporul român este descendent direct prin străbunii săi din locuitorii ancestrali ai acestui pământ și conservă tainice și neștiute realități, pornind de la pragul începutului de lumi.

Aurul dacilor între mit şi realitate, între îmbogăţire şi blestem

Munţii noştri aur poartă...

Oriunde şi oricând a fost vorba despre aur, isteria îmbogăţirii a dominat omenirea. Fabulaţii şi legende, care de care mai uimitoare, s-au prăvălit spre urechile celor avizi de senzaţional metamorfozându-se cu rapiditate, căpătând noi elemente inventate la gura sobei. Deosebit de incitante, povestirile despre aur ajung la cei dornici de îmbogăţire rapidă, provocând adevărate exoduri către locurile de origine ale acestor legende. Cu toată circumspecţia asupra acestor fabulaţii, trebuie recunoscut faptul că nici o legendă nu s-a născut fără un capăt de aţă care să fi fost înnodat la realitate.

Ultimii ani au readus în actualitate, poate mai furtunos ca niciodată în decursul istoriei, comorile dacilor din Munţii Orăştiei. După fabuloasele cantităţi de aur şi argint care au luat drumul Romei când Traian şi-a instalat talpa în Dacia, după zecile de mii de monede descoperite pe la 1500 în albia Streiului de nişte pescari, monede ce valorau cât o sută de mii de soldaţi cu armuri şi cai la un loc, după alte zeci de descoperiri întâmplătoare care au reuşit să îmbogăţească generaţii întregi şi, nu în ultimul rând, după aproape un secol de săpături arheologice ştiinţifice care nu au scos la suprafaţă aurul mult visat de aventurieri, se părea că poveştile despre aurul dacilor s-au cam terminat. Munţii Orăştiei au rămas, preţ de câteva decenii, în linişte. Pe timpul verilor doar, echipe de arheologi mai cotrobăiau prin cetăţile lui Decebal, făcând săpături într-o acută lipsă de tehnologie şi de mijloace financiare.

Scriam “se părea” că poveştile s-au terminat şi că liniştea s-a aşternut peste ţinuturile de unde Burebista tuna acum mai bine de două mii de ani să se stârpească viile. Ţinuturile acestea blestemat de frumoase n-au fost niciodată părăsite. Mai cu frica în sân, mai cu sabia în mână, mai cu voia lui Zalmoxis, oamenii au rămas statornici, păstrându-şi tradiţiile, identitatea şi, nu în ultimul rând, aurul moştenit din moşi strămoşi. Ei şi-au ascuns aurul de lăcomia şi rapacitatea celor care le călcau pământurile sau erau la putere. Rând pe rând, mai întâi de romani, apoi de hoardele migratoare, de voievozii avizi de aur, de grofi lacomi şi dornici de lux, de chiaburi, de comunişti, de tot felul de aventurieri care nu se dădeau în lături de la nimic pentru un pumn de galbeni. Şi l-au ascuns în cele mai felurite locuri. În pământ, în zidurile caselor, prin poduri şi cocini, pe sub cuşca câinelui, ferit de ochii şi dorinţele amatorilor de metal galben.

Aurul jurat

Mulţi din cei care ascundeau aurul duceau cu ei pe cealaltă lume şi secretul locului pe care îl aleseseră pentru siguranţa averii lor. Treceau ani până când unele din acele locuri erau decoperite, mai mult sau mai puţin întâmplător. Moştenitorii de câteva generaţii sau aventurieri în căutarea îmbogăţirii rapide îl descopereau şi fie îl vindeau, fie îl ascundeau în locuri numai de ei ştiute. Dacă descoperirea se făcea de mai mulţi oameni urma împărţeala. Şi, cum comercializarea aurului a fost totdeauna anevoioasă, de cele mai multe ori, în aşteptarea unor momente prielnice, descoperitorii îl îngropau la rândul lor, urmând un ritual moştenit din cele mai vechi timpuri.Toţi cei care aveau parte din acest aur jurau să nu se atingă de locul cu pricina decât împreună. Dacă unul dintre ei murea, aurul rămânea pentru totdeauna în acel loc, ceilalţi trebuind să renunţe la el de frica blestemului.

În tovărăşia blestemului

Blestemul însă exista nu numai pentru cei ce juraseră. Aurul rămânea acolo purtând cu el blestemul peste sute şi mii de ani, până când cineva se încumeta să-l atingă. Speculaţii sau nu, evenimente reale s-au derulat de-a lungul timpului, relevând faptul că legătura dintre aur şi nenorociri nu este una tocmai întâmplătoare.

Marin V. din satul Ludeşti, la 52 de ani, observă într-o noapte, în grădina sa, un foc nefiresc. Flacăra avea cam o jumătate de metru înălţime şi pâlpâia încet de o culoare albăstruie şi durând mai puţin de un minut. Marcând locul, merge în casă şi îi povesteşte nevestei. Cu tot avertismentul ei, dis de dimineată se apucă de săpat şi descoperă o oala din lut plină de galbeni. Bucuria lui era fără de margini, la fel cu îngrijorarea femeii care se temea de blesteme. După o dispută aprinsă, Marin se lasă înduplecat de rugăminţile femeii şi îngroapă aurul. Dar în alt loc, numai de el ştiut. În acea seară, nevasta îşi găseşte bărbatul paralizat, în grajd. El trăieşte şi acum, de peste şapte ani. Incapabil să rostească ceva, incapabil să-şi amintească locul în care şi-a ascuns averea lui de o noapte.

Milan S. din Grădiştea de Munte, băştinaş al Munţilor Orăştiei, ştia de la bunicul său că undeva, prin curtea vecinilor, în noaptea Sânzienelor, prin treizeci şi ceva se arătase foc mare. Mânat de sărăcie şi lăcomie, Milan căuta nopţile pe bâjbâite prin ograda alăturată fără ca vecinul să prindă de veste. Acesta se trezea de dimineaţă găsindu-şi curtea scormonită şi nu pricepea ce se întâmplă. Cârtiţele nu făceau gropi aşa de mari. Într-una din zile, vecinul observă o săpătură mai mare ca de obicei. Puse mâna pe lopată şi începu să dea la o parte pământul afânat din groapă. Pe la jumătate de metru, când pământul devenise mai tare, găsi doi bani de aur. Pe atunci, pe la Grădişte tot veneau arheologi care săpau la Cetate. Chemă pe doi, le povesti păţania şi le dădu monedele. Primi pentru fiecare câte 30 de lei. După 37 de ani, la o nedeie în Costeşti, Milan, băut, se lăudă în crâşma satului, că are ascuns atâta aur cât să cumpere tot satul. Prietenii îl crezură şi puseră fel şi fel de pariuri. Încinşi de băutură, porniră prin beznă împreună cu Milan spre locul cu pricina. Pe drum, acesta apucă să le spună că a găsit aurul în curtea vecinului său. Când treceau puntea de lemn peste râul Grădiştei, aceasta s-a rupt. Au căzut cu toţi în apă. Nici unul nu păţi nimic, în afară de Milan. Într-o apă ce trecea puţin peste genunchi îl găsiră abia dimineaţă, o sută de metri mai în jos, înecat. Locul unde îşi ascunsese banii Milan îl mai caută şi azi cei care au aflat de această întâmplare.

Sapta nebuna şi peştera comorii

Când cotrobăie prin memoria lor încărcată de mituri, bătrânii locului îşi mai amintesc de poveştile bunicilor despre Sapta nebuna. Mergând la păscut cu vacile prin vârtoapele de la Valea Rea, femeia găsi într-o zi o uşă mare de piatra care dădea într-o văgăună. Fără teamă, ea intră şi găsi un adevărat tezaur. Doi câini mari de aur străjuiau o încăpere plină de obiecte de aur, care de care mai frumoase şi mai mari. Deodată, uşa se închise în urma ei, dar strălucirea aurului era aşa de puternică încât înăuntru era lumină. Se aşeză pe un jilţ mare de aur şi, privind minunăţiile din jurul ei, adormi. Când se trezi, lângă ea era un animal nedesluşit care bea apă dintr-o scurgere din bolta încăperii. Fiindu-i sete, bău şi ea. Când termină de băut, uşa se deschise dintr-o dată şi ea ieşi la lumină. Plecă într-o fugă acasă dar, spre surprinderea ei, nimeni nu o mai cunoştea. Cu toate încercările ei disperate de a-i convinge că ea este Sapta care a plecat cu o zi în urmă cu vacile la păscut, oamenii o priveau uimiţi fără a da un semn că ar cunoaşte-o. Pentru că era curată şi îngrijită, o familie de mărgineni a luat-o ca fată în casă. În fiecare zi ea îşi depăna povestea de nenumărate ori celor care se încumetau să o asculte. După un timp unii au bănuit că ce povesteşte ea nu este doar rodul unei minţi rătăcite şi au încuviinţat să o însoţească la locul cu pricina. Cu mic, cu mare, au pornit după Sapta care urma să le arate marea grozăvie. După o zi întreagă de căutări zadarnice, nu găsiră nimic. Uşa de piatră parcă intrase în pământ. Dezamăgiţi, sătenii au lovit-o cu pietre pe Sapta şi au alungat-o. Mulţi ani după aceea, cei care băteau cărările Munţilor Orăştiei o întâlneau pe Sapta nebuna care, cu privirea rătăcită şi bolborosind mereu, căuta o uşă de piatră.

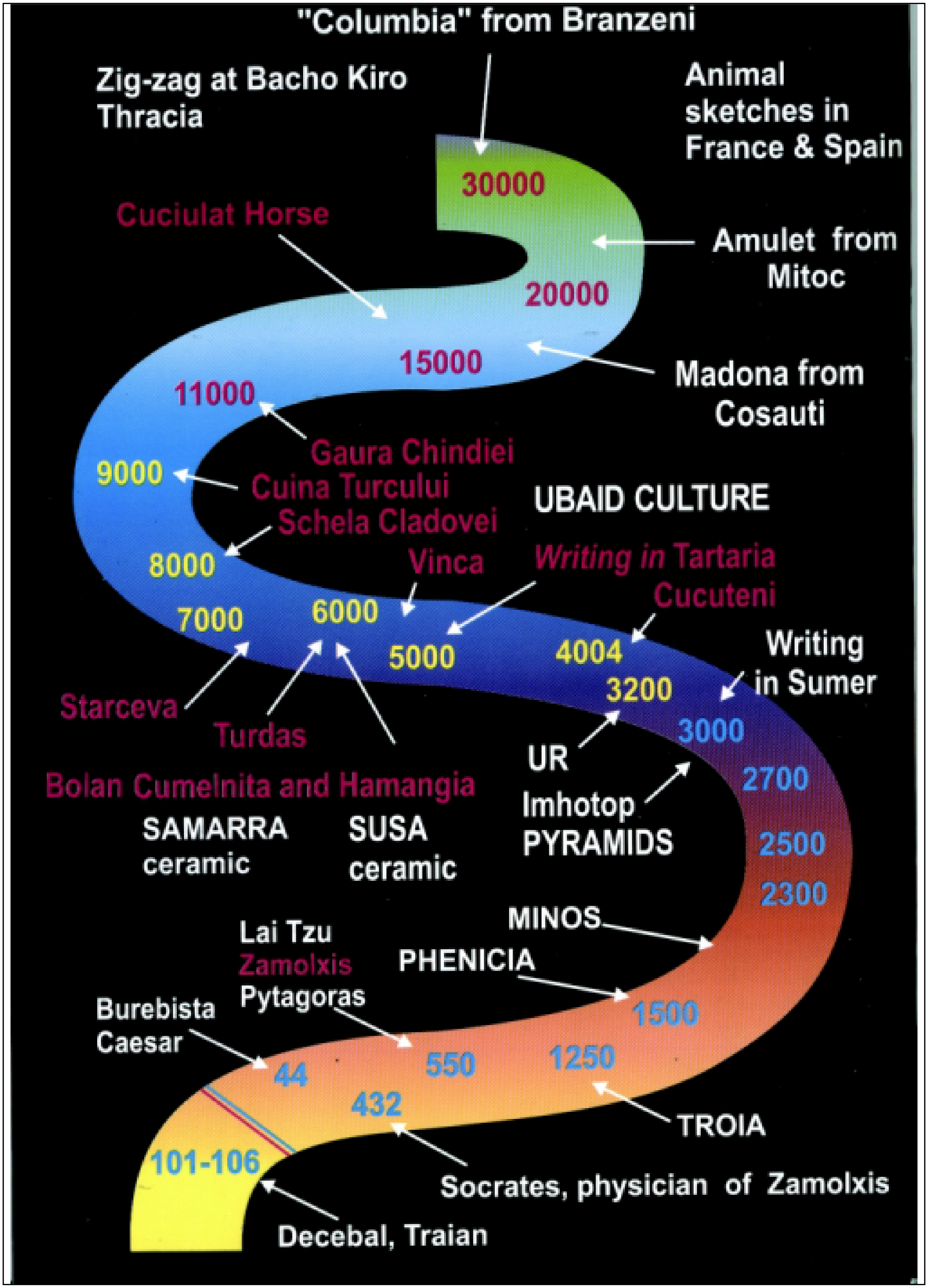
Poate că această ultimă întâmplare ar fi trebuit catalogată ca o legendă pitorească a locurilor, perpetuată peste ani. Numai că, la sfârşitul acestui mileniu, o scrisoare anonimă anunţa o descoperire senzaţională făcută de nişte studenti care, într-o drumeţie, au dat peste o peşteră plină de aur. Recompensa cerută era fabuloasă şi cei care au primit scrisoarea au luat-o ca pe o glumă. Descrierile peşterii si ale obiectelor de aur semănau însă izbitor cu ceea ce Sapta nebuna le îndruga cu mult timp în urmă localnicilor.

Astfel de istorii şi similitudini există cu zecile prin aceste zone. Odată cu febra aurului, s-a trezit la viaţă şi izvorul legendelor şi al vorbelor purtate cu iuţeala vântului. Atunci când moartea vine pe neaşteptate, puţini sunt localnicii care nu beneficiază la propriile priveghiuri, alături de tradiţionalele bocete, de bârfe rostite în şoaptă şi pe furiş. Atunci babele satului sau, după caz, tinerii aduc vorba despre cum mortul căutase sau găsise aur, cum se îmbogăţise şi nu avusese parte de el, despre averile strânse a celor care sunt în viaţă, despre jurămintele călcate şi, mai presus de toate, despre blestemul neiertător al aurului.

Vladimir Brilinsky

Vechi mărturii ale civilizaţiei dacilor

În contextul descoperirilor de referință ale arheologiei mondiale, această curbă a preistoriei spațiului carpato-danubian își definește fără tăgadă locul pe care vechea civilizație a strămoșilor noștrii îl ocupă în istoria lumii.